

RMK I. 1202.

Jesseni Wenczel.

Historia az szep Magelo-
náról.

Lötse, 1676. 8 v.

(56 levél. B₈, C₁, D₁ = 3 le-
vele hiányzik. Sándor
Istv. 53 lap.)

KEDVES ES NYAJAS

HISTORIA,

AZ SZEP MAGELONAROL;

Neapolis Királynak leányáról, és
edgy PETER nevű Vitézről az ezüsthős kül-
tsokkal, ki edgy Provinciabeli Grof
há volt.

FRANCZIAI NYELVBŐL

Nemet nyelvre megfordított

SPALATINI GYÖRGY küldött leveleivel

edgyütt

M. WARBECK VITUS által.

Mostan penig Németből Magyarra fordí-
totta *Tesseni Wenczel*, az Magyar
Olvalók kedvéjért.

LÖTSEN, SAMUEL BREVER által,

ANNO 1676. Ezst.

ELŐL JÁRO BESZED.
MINDEN FŐ ÉS KÖZÖNSE-
GES RENDEN VALÓ OLVASOKNAK;
Istentől Bölcsületes és Tiszteletes életet itt
ez az ez világon, a' fordító, ajánl
és kíván.

Ez Bölcsületes és Tiszteletes
Ura, s mind közönséges renden
való férfiak és asszonyok minék-
utánna én sokszor kérettem vol-
na az Historia szerzőitől, hogy
mindenféle szépnyájás és szemérmes Historia-
kat Német nyelvből (mint az e következőkben
meg tesszik) szép dolgokkal ékesíttessék, Magyar
nyelvre adnék. Edgy Provinciái Gros Péter nevű
fiáról, viszont Neápolis Királynak Magelona nevű
leányáról történet Historia találkozék kezembem,
mellyet Franciaai nyelvből Némestre M. War-
beck Vitus meg fordított. Hogy Magyarul még ez
nem volna, midőn edgyszer tölem tsak úgy amúgy
németly részéről magyarázni halgatnak kíváncsán
váltakitól megfordíttatni. Annak okéért az én,
vékony elmém szerint, Istennék segítségével által,
mind addig munkálodtam, hogy szorulszora, és no-
ha nagy és nehéz munkával kedvet hozza a jutni m

mind-az-által helyre és végbe vittem. Annak utánna azontol szorgalmaztatott nyomtatásban helyhez tetni, s nem-is ok nélkül lött ez, hogy ez egyképpen csak nyájás és mulató Historia volna, de inkább tisztességnek és szemérmetségnek okáért is szereztetett, úgy, hogy méltán a tisztességes asz-szonyoknak és szűzeknek irattatott, amaz példa-beszéd szerént: Nem szükség, úgy-mond, ördögöt írnia, mert a kívül is mindenkor magát mutogatya; és ha valami egyéb ollyat úgy-mint a Mife, Butsu járás, botsánát, avagy azokhoz hasonló aggatott dolgott meg-jelentetnek-is, remén-ségem olly vagyon, hogy ki-ki inkább maga szívét Istenben és a Christushan erőssíti.

Igy azért ez történetet az asz-szonyok és szű-zek minden botránkozás nélkül olvasásuk és halgas-suk, és jobb-is, hogy sem valakit szitán által este-getni, vagy más gonofságot üzni és kergetni, kiből sokszor nagy szégyenség nevededik. Azonkívül, ez könyvetske szolgál arra-is, hogy a szülék szor-galmas gondot viseljenek gyermekekre, kivált-keppen az leányzókra, mert azok leg nyálánközob-bak, és napról napra most leg inkább az gondvisel-letlenség miatt, mint im ez szép Magelona-is elég-gé bizonság, noha rész szerént valami tiszta életet mutatott, ki által hitel és lévén, alattomban Isten-parantsolattya ellen tselekedik vala, midőn a kőfák és az álnok levél bordonzó leányok által jutna, kiért

ez

ez illyenek idővel jutalmat vésznek. Az gondvi-seletlen szülék-is az ő gyermekek miatt nem külön-ben járnak, hanem Isten előtt magok menthetele-nek lesznek. Mind azok fölött, ez könyvetske szolgál arra, hogy mi nyomorult emberek jól meg-gondoljuk, hogy ez földön minden dolgok álhatat-lanok, mind öröm, gazdagság, erősség, szépség, &c. Ugy hogy az szegénység s erőtlenség túrhe-tetlen, annyira, hogy végtére-is mulandóság kö-veti, mint minket a minden napi példatanít. A-ért ez könyvetske minden renden való sirfiaknak irattatott, hogy az szülék az ő gyermekeket isteni felelemben nevellyék, ez példa tükörül nekik lé-vén. Kérek azért minden renden való olvasókat, noha edgyűgyűnek tesszik, mind-az-által kedven és jó szível fogja és olvassa, úgy, mint ez-is jó in-dulatból bötsületnek okáért szereztetet. Kiért Istenőt mind áldást vegyenek. Kőlt Hamras szerezém 1535. esztendőben.

Spalatinus György

A3

A3

Az kedves Olvasóhoz.

Tisztelendő Olvasó, ez Historia a Vitéz Péterről, edgy Provinciái Grof fiáról, és Magelonáról, az Neápolis Királynak leányáról, meg fordítottott Francziai nyelvből mindön számláltak 385. Akkoron a több országokkal edgyütt Provincia Langedo, Aquitana, a keresztényen hitre jutottanak, az időben vala edgy Grof János Czerise nevű az Provincia országban, kinek vala edgy felesége, melly Allvari Dallbárának leánya vala; Ezeknek edgyetlen edgy fia vala, Péter nevű, a kisgyermekben mindenek fel-hallad vala, úgy mint, vitéz játékokban, és több effele dolgokban, &c. noha ő nagy kedven fel tartatott vala, és nem csak az Nemessektől, sőt az egész országtól is az Isten dicsírtetett ez jó urért. Az atyjának és anyjának semmi egyéb öröme nem vala, hanem csak ez edgy fia, jó maga viseléséért, és így ennek kedvéért sok különb különb fele játékok szereztek vala mind addig, míg ő az országhoz el távozék maga szágáékával egy Király leányáért, kik sok sanyarusága és nyomorusága után meg nyere, és mint utol meg irván vagyon, &c.

Mikép-

Miképpen edgy szer kopia törés történt
vala az Grof paransolattjából, melly tört az
szabados Urak és Nemessek által.

AZ időben az Országnak szabados Urai és Nemessei, egy nap tartanak vala kopia törést, mellyben Péter a többi közt díszteret nyert vala, noha sok idegen jó próbált vitézek ott voltak, kile az kopia törés után a Groftól tiszteltetnek a fia kedvéért, mert igen el-hirefedett vala, hogy hozzá hasonló nem vala, kik beszélgettek magok közt sok fele dolgokat, kivált képpen az edgyik az szép Magelonáról, Neápolis Király leányáról, szol vala, kinek, úgy mond, massa nem találtaik, sem szépségben, sem jószágos telekedetekben. Táplallyak is vala sokan magokat reménységgel, hogy annak kedvében jutván az sok különb különb fele vitéz játékokban.

Miképpen itt Péter attyától és anyjától butsút vészen.

EDgy nap történék hogy Peterhez edgy ember jöve, és monda néki: Vándorland

telletik néked, és ez világon által-menni, magadat vitéz játékokban oktatni, mellyek által másutt-is meg-ismerkedni, kétféleg nélkül ha szavát nékifogadgya, ez által valahon magának edgy szép mátkát talál. Ezeket Péter hogy hallá, már az szép Magelonáról hirt hallott vala, gondolá maga-is azonnal, hogy ha atyától és annyától bűst véhetne, az ember szavát fogadná és ez világot rész szerént által járná. Ezek után nem sokáig, hogy az udvar népe el-öszla, gondolá Péter, miképpen foghasson hozzá, hogy atyától és annyától bűst véhetne, kik nem tudgyák vala az ő szándékát. Edgykor edgy nap történék, hogy atyát és annyát edgyütt ülni találá, gondolá hogy akkor tőlök bűst venne, akkor esék az ő térdeire, és szölla hozzájuk: Kegyelmes atyám uram, s' aszszony anyám, alázatosan kérlek titeket, halgassatok meg engem mint ti engedelmes fiatokat. Látom és ismerem magamban, miképpen ti engemet ez ideiglen fel-neveltetek, és nagy bűsületben tartottatok, sokat-is reám költöttetek, de semmi hasznomat nem vőttek, de még-is valamit adván, hogy másoknak ismeretiben juttván, mint egyéb Urak-is, tsak ez okért könyörögök, ha ti ellenetek nem volna, engemet elbocsátván, ez világban járni meg-Probalnám, mert énnékem tellyességgel úgy tetszik, hogy

tíneke.

tínektek abból nagy bűsületetek, nekem pedig haszon lészen. Azért oh szerelmes atyám uram, s' anyám aszszony, alázatosan kérlek titeket, énnékem ez mostani kérésemet jó akaratból és kegyességetekből meg-engedgyétek. Midőn a Gros és az Grosné az ő fioknak illetén akaratyát látnák, azon nem kicsinnyé meg-bűsülának és szomorodának, mind-az által felelő néki az atya, és monda: Edes fiam, Péter, te jól tudod, hogy minékünk több fiunk nintsen, tsak egyedűl s' eddyetlen-edgy te vagy, ki a' mi nevünket viséled, és te benned áll minden mi reménységünk és örömünk, hogy ha valahol tégedet, kitől Isten oltalmaz, szerentsétlenfeg találna, tehát minden mi Groságunk és Uraságunk oda lenne, és el-veszne. Az edes anyja-is monda néki: Szerelmes fiam, nem szűkfégen néked hogy te ez világot el-járad, mert azok, kik ez világot járják, pénz és gazdagság kedvéért tselekezik, hogy az által Fejedelmeknek és Uraknak kegyelmét talállyák, de tenéked mind gazdagságból és bűsületből, fegyverből és vitézségből, neimes atyafiúságod és szépséged, úgy hogy edgy Fejedelmnek ez világban majdan annyi nintsen, elegend vagyon. Annak fölötté tenéked mindenütt bátorságod felől jó híred és neved vagyon, ahoz légyen Istennek hála szép országod, tehát miért kívánz te ma

A s

futt jószágot találni és keresni? Jelents-meg
 nékem az okát, miért te olly vad vagy minket
 az el-hagyásra, tekints-meg a' te atyádnak és én-
 nékem magamnak is, vénységünket, azt is meg-
 gondollyad, hogy minékünk egyéb semmi ö-
 nünk, se más reménységünk nintsen, egye-
 dül csak te benned, és ha szintén más egyéb ok
 nem adatik is, tégedet a' te elő-vőtt dolgod,
 úgy tetszik énnékem, elégedendő lehet. Azért
 kérlek én édes fiam, úgy mint az édes anya az
 ő edgyét szokta kérni, hogy te ez mostani szán-
 dék odát el-hadgyad. Midőn Péter atyádnak
 és anyjának akarattját észében vév, azon igen
 meg-ijede, mind-az-által alázatos szemekkel
 újonnan kezdé-el, és monda: En vagyok az,
 ki tinétek engedelmesléssel és akarattal min-
 den dolgokban alátok vettete vagyok, mind-
 az-által ha kedvetek tartya, ne legyen nálatok
 hejában kérésem, sőt kégyen engedelemből tö-
 le ek való el-válasom, úgy tetszik énnékem jó-
 nak lenni, mert az ifjú ember ez világban jobb
 dolgot nem tehet, mint hogy magát minden-
 jókban oktassa, s' ez világot meg-probállya.
 Annak-ok ért én viszontag alázatosfankérem
 és kívánom, az én mostani el-válasom tinék-
 tek semmi nehézségekre ne legyen, sőt inkább
 helyesnek láttassék.

Miképp.

Miképpen Peter el-megyén szép Ma-
 gelona látta, és ez világot is meg-
 próbálta.

Midőn az Grof és az Grofné fioknak akaratt-
 ját meg-értették volna, nem tudhaták
 mitkellestek ez dologban tselekedniek, és fiok-
 nak akarattját tartoztatni, vagy igérettel on-
 szolni, mert az ő fiok ő előtttek térdeire esve
 szüntelen választ vár vala, és látván sokaig való
 halgatásokat, kezdé viszont kérni ekképpen:
 Szerelmes atyám uram, még egyszer alázatos-
 san kérlek engedgyétek-meg énnékem kegyel-
 messen. Az atya pedig ekképpen szolla hoz-
 zá: Szerelmes fiam, minék-okaért te már bi-
 zonyosan reá-vetted magadat, hogy ez világot
 meg-lássad és próbállad, annak-okaért mit
 szüleid adunk tenéked kegyelmessen az el-vá-
 lásra való engedelmesléget, mind-az-által em-
 lekezzél-meg rola, hogy te magadat jól visel-
 lyed, és tselekedgyél olyanokat, a' ki nemesse-
 ged és szabadságod ellen ne legyen. sőt minde-
 neknek fölőtte izerezd az Istent, és csak őtet
 szolgállyad; magadat őrizd rossz társaságtól, és
 jój viszontidején vissza. Vigy-el magaddal jó
 paripákat és hadakozó szérszámokat is, aranyat
 és ezüstöt az enyimből, annyit, mennyi szükség
 gedre kívánnak. Az Péter midőn szüleit

fezt hallaná, alázatosan köszöné nékik. Azon-
közben az annya el-vivé őtet magával edgy rej-
tek helyre, és ada néki nagy drága szép ékes há-
rom gyűrőt, mellyek nagy summa pénzt érnek
vala. Es midőn ő ezeket el-vővé, nagyon és
alázatosan az annának köszöné, és így oltán
az útra készüle; vőn-is magával el nemes és
nemtelen szolgálát, hogy ő néki szolgállyanak.
Ezeknek utánna attyától és annyától búcsút
vőn, azok pedig meg-hagyván nékie hogy
mindenütt magának jó tárfaságot keressne, s az
gonolttul pedig magát őrizné, sőt őket-is min-
denkoron jó emlékezetben tartsa. Es így Pé-
ter jó móddal és bősűleteffen el-indula, és
mind addig mene, míg ő abban, úgy mint Neá-
polis városban érkezék, a hol az Magélon nevű
Király, szép Magélonának attya, házasságsával
és leányával edgyütt udvart tartana, és ott az pia-
tzon meg-szálla, kit ez mai napig-is fejedelem,
piatzának neveznek. Midőn ő immár ott szál-
lison volna, azontól az Király udvarának szoká-
sát meg-kérdezé az gazdától, hogy ha másun-
nan idegen és valami fő vitéz renden valók az
Király udvarában vadnaké? Arra néki felel az
gazdája, s mond: Ez napokban az udvarban
edgy el-jűvén, kinek a Király nagy bősűletet
őtt az ő nagy és erős hatalmáért, kinek Henri-
us vala neve, Craponából nevezetett, kinek
ked-

kedvéjért a Király hártzolatát és kopia törést
szórzott e következendő vasárnapra. Ott Pé-
ter tovább kérdezi vala a gazdát, hogy őtet job-
ban tudósítsa, ha idegen hártzolók és kopia tö-
rők közülben erősítetneké? Felele az gazda-
néki: Igen-is; de ilyen módon, hogy tellyef-
feggel szükséges és elégedendő fegyverrel ké-
szen találtaflek ott.

*Miképpen Péter elő-ment vala az vi-
tési játéokra, és ott leg-utol meg-álván, mint
külső vándorlót és idegeni illet.*

AZ el-következőtt vasárnapon Péter jó reg-
gel fel-költ vala, mert az szép Magélonát lát-
nia kívánnya, de annak előtte prædikáziót
halgata, és annak utánna paripáit minden szer-
számival el-készítteté, hasonló-képpen az ruhá-
ját-is; mert akkor úgy akarja vala, hogy bősű-
leti mindeneknél fel-halladna, annak-okáért kér-
ezűstös külsőt-is paisára tsináltata a szent Péter
ditsőfféges nevével, hogy ő azok által inkább
meg-is mértetnék, mivel hogy ugyan azt a ne-
vezetet viselte. Az meg-nevezett külsők igen
drágák és nagy árúak voltak, hasonló-képpen
fok egyéb tizifraságokkal kimeztve volt. Es mi-
dőn már az idő el-közelget vala, hogy az kopia
ronto piatzra kellettnek elő-menni, az Királyi-is
ottan feleségével, leányával, a fraucinérekkel

edgy beföldősköm után, fel-menének az já-
 tás né ő háza, honnan az hartzot és kopia
 rontást néznék. Péter-is azonban legényei-
 vel el-é kezék, és a' leg-utolsó helyen ott meg-
 álla mint hogy ő idegen és ismeretlen vala, azon
 kívül-is senki vel ismeretlege nem lévén, ki őtet
 ott elébb állatná. Es midőn már az idő el-jő-
 ve, hogy ki-ki hadi szerzámát venné magára,
 és az aszszonyoknak s' leányoknak vitézségét
 mutatná, azontul elő-jöve a' Király gondvise-
 lője a' Király parantsolattyából, ekképpen kiált-
 ván: Kinek akarattya tartya, úgy-mond, az
 aszszonyok és leányok kedvéért hamarsággal
 jőjön elő ez piatzra, és vitézi módon kópíát
 rontson, habátorsága vagyon a' vitézi játékok-
 ban. Az gondviselő szállása után, azonnal elő-
 jöve Henricus vitéz-is, ki Kraponából nevezte-
 tik vala, leg először mindgyárt az Király szol-
 gáját ez Henricus oldalba találá, úgy hogy csak
 alig marada vérelen az nyeregben, mind azon-
 által kópíáját el-rontá, Király szolgájával mi-
 történék a' hartzban; ez a' maga kópíáját el-ve-
 vén, a' kopia el-vetésben így történék, hogy
 Henricus lova lába közébe esék; melly miatt az
 lova el-esék ez fő vitéznek, ki Kráponából vala,
 és ekképpen az Király szolgájának baráti kez-
 dének szollani, mondván: Im Henricus Uram
 melly szépen le-esék a' lorul, kinn igen el-bu-
 la, és

la, és annak-utánna ütközni többé nem akara.
 Másodszor viszont a' gondviselő Király paran-
 tsolattyából nagyon kiálta: Ha más vitéz vol-
 na, Király szavára ki-jöne menten kopia rontá-
 fra. Azonban az Péter midőn ezt hallaná, men-
 ten ki-jöve ez szóra a' Király szolgája ellen, ki az
 Henrickel kópíát rontot vala, nagy sietfeggel, ki-
 meg ekképpen szolla: Ugyan valóban, mond,
 én le-taszitom, mellyen Henricus igen meg-
 busula, a' Péter-is ezeket hallván igen meg-in-
 dula, mert a' Henricus-is nagy s' fő vitéz vala.
 Péter a' szolgával őszve-menvén, nagy haragjá-
 bol a' szolgát úgy találá, hogy lováról le-taszítá,
 és mind lovaftol földre esék, kinn el-tsudalko-
 zának az ott állók, hogy ez őszve-menés melly
 rettenetes vala. A' Király-is midőn ezt látná
 nagy tsudalkozással, hálát ada, hogy a' külsős
 vitéz magát így tartya, örömeft meg-tudná
 honnan ez származott, de ő semmi-képpen ezt
 még nem tudhatá, mind az által a' Király hoz-
 zá küldé a' gondviselőt, hogy meg-kérdgye, de
 Péter halgattya el-mulatá. Viszont a' gond-
 viselő Péterhez jöve, és a' Király szavával őtet
 kérdé, hogy meg-jelentené magát honnan való
 volna, és maga nevét-is neki meg-mondaná;
 Péter akkor így szolla: Ne nehezteljen úgy-
 mond, a' Király reám, hogy mostan nem tud-
 gya, nevem tőle el-titkolva, mert ennekem

fogadásom tartya; hogy nevezetem mostan
nem tudhatta, mind-az-által a' Király ezt így
értse, mostan Franciaiai országból jöttem; sze-
gény nemies nemből származtam; és igyekeze-
tem mindenkoron csak ez; hogy e' világon U-
rak és Királyoknál bősületet keressék, a' kívül
a' leányok és aszfzonyoknál-is, ez az én szándé-
kom; mellynél maradok; Iffiu ember vagyok
szerentsét próbállok; ditsiretes nevet nyerni a-
karok; az én nevemnek nagy bősületire, én-
magamnak pedig emlekezetre. Akkor a' gond-
viselő a' Királyhoz mene, minémű választ Péter
néki ada, mindeneket meg-beszéle kit ő tőle
halla, a' Király hogy ezeket hallá, meg-nyitgo-
vák azon, s' az csak abban marada, és ez felele-
tet bősületesnek monda, sőt udvarosnak-is;
gondolá ez kérkedni nem akar. Ezek után
Péter igyekezik vala rajta, miképpen a' Király-
nál kedvet találja, kezde erőssen szorgalmas-
kodni, a' kopia rontásban magát mutatni, mind
azok között-is olly vitéz nem találtaik vala;
a' ki őtet lováról le-hajithatta volna, mind az
ott valokkal erőssen hartzola, de az idegenek
kel leg inkább, mind addig viva hogy nyere-
séggel jára, mert ő közöttök olly vitéz nem-
találtaik, ki rajta győzedelmet vehett volna.
Ezt látván a' Király el-tsudálkozék, azok-is kik
ő véle valának tsudálák, méltó ditsiretre, néki
fokan

fokan mondák, mert soha olly vitézt ők nem
láttak, ki így magát meg-mutatta volna. Mind
az-által a' Király örömeit tudnia akarnd, hogy
ki volna ez vitéz, hasonló-keppen azok-is kik
ott álnak vala, az ő természetén el-tsudálkozának,
maga viselése mint mutattya, és vitézi híre min-
denütt el-terülve; nem szegény ember fia lehet
ez vitéz, mint maga természeté-is előnkben adgya;
idgy szolván: A' Péter vitéznek híre továbbá
a' leányok és aszfzonyok közt-is, de főkép-
pen a' Királynak szépleánya; kinek neve ékes
Magelona, annak szemlélése a' vitézre vala, tse-
lekedetit nem selejtheti, mint az vitézséggel se-
rénkedik vala; de nem vala módgya benne,
hogy véle szolhatna. Midőn az dolognak vége
szakadott volna, ki-ki szállására mene, a' Péter
pedig a' vitézi hirt nevet el-vévén, mert ő nagy
dolgokat ott próbála. Mikoron már Péter vi-
tézt szállására indulna, Henricus Ur többekkel
öszve nagy kísérettel vivék szállására, bősület-
tel valának mind hozzá; Henricus penigh, a'
Kraponiai vitéz, azonnal a' kultos vitézt társul
magának fogadá, és meg-ismérkedvén véle, az
után edgy mást nagy szeretettel láttak.

B

Edgy-

Edgynehány hartzéskopia rontás,
Király parantsolattjából, szép leányának Magelónának kedvéért, tartatik.

AZ Neápolis Királynak parantsolattjából, fok hartz és kopia rontás történék, az pedig lótt mind az ő leányának, szép Magelonának sokszor való kéréséből, ki őtet sokszor kéri vala, szerelemtől, melyet ő amiaz vitézhez, ki ezüstsokultsokat visel vala, indittatván, de titkon. A Királynak-is, mikor a vitézt az ezüstsokultsokkal látná, igen tesszik vala, leg-főképpen maga jó viseleseért és erköltséért, nemes indulttjára és udvariságáért, kinn ő magában-is néha szól vala: Bizonyára ez az vitéz nem valami szegény nemből való lehet, mert termete és személye mutatya, meg-érdemli hogy mitőlünk ez után több bősület néki adassék, hogy sem ekkorig. Ezek után parantsolá a Király az udvara népének-is, hogy szorgalmatossan legyenek azon, és tudgyák meg, kitsoda lehet ez vitéz, és annak utánna őtet-is tudósítsák, kik ígérék meg-rselekedni. Az után történék edgy napon, hogy a Király őtet ebédre hivatá, hogy vele ennék, és bősületesen ő tőle tartatnék, ezen a vitéz igen meg-örüle, jó reménységben lévén, hogy ő már ott az szép Magelonát, a Király leányát, meg-láthattya, mert ő

ennek

ennek előtte jól nem láthatta. Es midőn máx ideje el-jőne az ebédnek, el-jöve a vitéz az ezüstsokultsokkal, akkor a Király az ő házarsát és édes leányát, szép Magelonát, parantsolá az asztalhoz ülni, csak egyedül a vitéz kedvéért, hogy ő néki az áltai nagy bősületet mutatna. Azonközben hogy az asztalhoz ülnének, találkozáék hogy a vitéz szép Magelonának ellenében ülne. Az ebéd pedig fok különb különb-féle étkekből készítettet vala, de a vitéz az étkekkel nem sokat gondola, hanem csak egyedül tellyes szívből azon szorgalmatoskodik vala, hogy az szép Magelonát elégedendő-képpen zeméltethnéje, még elmékedése is a Király leányának szépségéről volt. Es így elégíté meg szemé-sényét annak látásával, gondolkodék-is maga szívében, hogy ez egész világgon ennél szebb nintsen, mint ez szép Magelona. Es így fel-gyulada hozzája az ő szerelmében, s' úgy gondollya vala magát boldognak lenni, hogy ha ennek szerelmében lehetne, mind-az-által nem véle, hogy ő részes lehetne abban, mert lehetetlen dolognak tartya vala, hogy őtet illy szerentse találná, de mind-az-által hozzá hűséges vala, a Magelona-is azon-képpen szívében gondolkodik vala a vitézről. Azon-közben hogy az ebéd el-végeződnek, lón sokféle játék és nyájasság a Király palotájában.

B 2

ugy hóg' maga a' Király-is a' Királynéval edgyütt nyájaskodnának, meg-engedé szépleányának-is, Magelonának, hogy a' vitézzel szollana. Es így történék, hogy szép Magelona a' vitézt az ezüfös kultsokkal hozzája hiná.

A' Péter azt halván, nagy gyorfasággal mene hozzája. Ott a' leány hozzája szolla: Edes vitézem, az én kegyelmes atyámnak, a' Királynak, nagy gyönyörűsége a' történeteken, és eféle dolgokon vagyon, a' több vitézeknek-is azonképpen, leg-főképpen az vitézi játékokban, jószágos teledetekben, és nemes indulatokban, annak-okaért kérem, jöj-jön-fel gyakrabban nyájasság indétani, mert az én kegyelmes atyámnak, hasonló-képpen anyám aszfzonnak, többekkel edgybe nagy gyönyörűségek azokba, nekem-is a' szerint a' több leányokkal és aszfzonokkal egyetemben. A' Péter midőn a' Király leányától ezt hallá, a' szép Magelonától, felele neki nagy szemérmességgel: Kegyelmes aszfzonkám, ennékem lehetetlennek tetszik, hogy én a' kegyelmes Királynak, és a' kegyelmes Királynénak bótsületit eicégge meg-köszönhetném, kiket ennékem érdemem kívül mostan az ő Királyságoktól adtának, azon-képpen a' te kegyelmességed-is nekem szegény méltatlan, és alaton renden való szolgájának ennyi sok bótsülettel vagyon, nem-

is én

is érdemlem-meg, hogy neveztessem kegyelmességednek udvara népe közt leg-kisfétbik szolgájának, mind az-által feligges és kegyelmes aszfzonkám, kegyelmességednek alázatosan köszönöm, és érdemes szolgálatommal, kegyelmességednek mindenkoron alázatosan igyekezem ezeket meg szolgálni, minden időben. Akkor felele neki a' szép Magelona: Az ajánlásért én is köszönöm, és ennek-után kedves szolgául akarlak tartani. Ez beszélgetések után a' Királyné kamorájában mene, a' szép Magelona-is vele, noha nehezen, de elkelleték válnitőle, mind-az-által még-is szolla a' vitézhez: Kedves vitézem, kérlek barátságosan, jöj-bé gyakortább nyájasságnak okaért; ezen kívül-is ennékem veled volna titkon való beszédem, a' vitéz játékokról és egyéb dolgokról, kik hazadban történetnek, igen bánom, hogy mostan több ok nem adaték a' veled való beszélgetésre, és így bútsut von tőle, telente-is kedves szemmel reá, melly tenkintés által szivében és mellyében meg-sebefedék, jobban, hogy sem mint annak-előtte, és így a' szép Magelona kamorájában mene a' több leányokkal edgyütt, a' Király pedig a' több Urakkal a' palotában meg-állá, és sok eféle dolgokról vélek beszélgete. Ott az ezüfös kultsok vitézhez találván jöni, kit atyafiságosan kér vala, mondván;

na ellene nem volna, Királynak a' maga nevéért meg-jelentné, és állapottját-is meg-mondaná. De a' Király tőle akkor meg nem tudhatá, én úgy-mond Francziai országból vagyok, így szolla, edgy szegény Nemes ember fia, országról országra járok próbálnia. Midőn a' Király tőle ezt értené a' beszédek, helyén hagyá, látván állapottját s' maga viselését, több dolgokról kérdeni nem akará. Ezében-is vővé a' Király hogy ő ellene volna. Akkor a' Király tőle búcsút vévén, nyugalomra mene, hasonló-képpen tselekedék a' vitéz-is, a' Királytól szépen, bősáratot vévén, szállítására mene.

Miképpen Péter szállásán az Király leányának szépségét magában vizsgálja.

Midőn már Péter a' Királytól el-válván szállítására menne, azontul edgy rejtek helyre mene, kezdé vizgálni és szívében forgatni kedves beszédit és tekintetit, és a' leánynak nagy szépségét, mellyel Magelona ékesítettett vala. Hasonlóképpen a' szép Magelona-is maga kamorájában így kezdé, ez sem kevesebbé elmélkedék a' Péter vitézről, örömeft tudná ki volna ez vitéz, gondolkodék rola hogy ha ő nagy remzetből való volnaé, hogy inkább szeretni fogná, látván-is hogy csak kedveért az udvarba szép módgyaval jött, és gondolá hogy nem-
olly

olly szegény, a' mint ő magát hirdeti, mert csak a' tekinteti-is mind szemérmertessége és kegyes dolga az jó erkölcsökkel, mellyekkel szép ékes vala, és termete-is, meg-mutattya, és így effélekét többeket a' Király leánya gondola, úgy hogy titkon való szerelmét nehezen tartanája, azonban, mint hogy gyermekfégétől fogva edgy igen jó dajkája volt, így vélekedék, annak meg jelentem, mint hogy mindenekben hozzája jó és hív vala. Edgykor midőn edgy nap a' dajkát Király leánya eleibe hiná, így szolla néki. En édes szerelmes dajkám, te mindenkoron szeretttél és fel-tartottál engem, és hozzám magadat híven mutattad, annak-okaért én e' világon senkibe, hanem csak egyedül benned reménységem, tenéked minden igyekezetemet és titkomat meg-mondom, és így mostan valamit akarok mondani, és te reád bizni, kériek-is azon, hogy te ez illyeket nálad meg-tartsad, s' nekem pedig ebből jó tanázzal légy, én-is soha felőled el nem felelkezem. A' dajka mikor tőle ezeket hallaná, így szolla hozzája, s' monda: En édes szerelmes leányom, én itt ezen e' világon olyat nem tudok, kit tőlem kívánnál, hogy én tenéked meg nem tselekedném, ha azért meg-kellene-is hálnom, azokaért mond-meg bizva csak ennékem, és nyilatkoztasd ki nekem szivednek titkát minden felelem nélkül. Akkor a'
B 4 szép

szép Magelona szolla ekképpen, mondván: En az én szivemet és szeretetemet az iffiú vitézre hajtottam, a ki ez el-múlt napokba a' hartzban és kopia rontásiban magának nagy bősülete nyere, én majd ingyen sem ehetem sem ihatom miatta, és nem is alhatom, bár tsak azt tudhatnám-meg, hogy ha ő valami fő nemből való, én minden bizodalmomat benne vetném, és őtet sérjül venném, s' azért akarom meg-tudni neki minden állapotját. Midőn a' dajka szép Magelonától illyeket hallana, azon nem kevesse meg ijede, nem is tudhatá hirtelen ezekre mit se ilyen nélc, mind az által még is így szolla hozzá: En édes szerelmes leányom és a' szonkám, mit beszélsz? jól tudom hogy te nagy nemzetből vagy, és így ha szintén világnak leg nagyobb ura volna is, és tégedet el-venne, valyon lehetne te nálad kívül nagyobb öröme?

Nagy tsudámra vagyon hogy te illy idegen, iffiú vitéz emberre szivedet és szeretetedet aggasztottad, ki tenéked nemzetével edgyütt tellyességgel ismérletlen, né talántám ő is abban a' kívánságban magát helyhez tette; tsak edgy gyalázat érne annak-utánna tégedet, s' úgy hadna, mikor ő ezeknek szerit tenné. Annak-okaért édes és szerelmes leányom azon selette igen kérlek, hogy te ez illy gondolatokat szivedből ki-vefs, soha ne is emlegefs illyeket, mert

ha a'

ha a' Király meg-tudgya, a' te szeretetedet boldonságnak és ártalmásnak tartya. Akkor a' szép Magelona midőn ezeket hallotta volna, eszében vővé, hogy a' dajka az ő kedvére szöllani nem akarna, szivében és elméjében igen meg-szomorodék, mert a' szeretet őtet meg-környékezte és hatotta vala, annyira, hogy magával már majdan nem is bírta, és monda: Oh én édes dajkám, ezé a' szeretet kit te én hozzám tartottál, akarodé, hogy én szörnyű halállal meg-haljak, és életemnek vége nyomorultul el-szakadgyon. Oh jaj! ezt az orvosságot, nem kell megszűze keresni, sőt inkább mindenkor nálad vagyon, hiszem tégedet tőlem nem olly megszűze küldelek, ne legyen gondod tenéked atyámról s' anyámról, se én rolam se másokrol, hanem ha te azokat meg-tselekedened, kiket én tenéked hagyok, az lesz ennékem segedelmem, de ha azokat meg nem fogadod, kétség-nélkül nem sokáig te engemet nagy szomorun véletlenül halva találsz. Az szép Magelona midőn ezeket el-beszélgette volna, azon nagy bádgyadva az ágyra esék. Es vízontag hogy fel-ébredne, fel-kele és monda: Szerelmes dajkám, tudgyad hogy ez nagy nemből való, miképpen az ő fok tselekedeti is megmutatták, ez okáért maga nevét is nem akarja jelenteni, de én bizonyos vagyok abba, hogy

B 5

ha

ha ő tőle nevemmel az ő nevét és állapotját meg-kérde, azt ő tőled meg nem tagadja.

A' Dajka látván illy nagy szerelmét Magelonának, melyet az iffiú vitézhez tartana, ottan a' szép Magelonát vigasztallja, s' mond: En édes szerelmes leányom és afiszonyom, mint hogy akaratod és kívánságod olly nagy vagyonra, hogy én a' te neveddel szollyak véle, és azokat, kiket te énnékem mondasz, tsak tudgyamimmár, légy tsak vigan én-is vigyázok arra.

Miképpen a' dajka edgykor reggel a' Templomban mennén, szép Magelona bogyásából az iffiú vitézzel szolla:

EZeknek utánna a' Dajka edgykor a' Templomban mennén, a' vitézt meg-kérésé, és találá őtet egyedül imádkozni, a' dajka-is mint ha imádkoznék tselekedék, de mihezt ő az imádságot el-végezé, mindyarást vitézi bótsúletet nékie tón, mert őtet meg isméré, látta-is az előtt a' szép Magelonánál; Ott kezde a' dajka véle szollani, és monda: Vitéz uram, én ezen eleget nem tudálkozhatom, hogy állapotodat és minden te dolgaidat olly titkon véseled és tartod, jól-is tudom, hogy az én kegyelmes Uramnak a' Királynak, és a' Királyné afiszonyak azon nagy örömök vagyon, de leg fő-kép-

pen.

pen a' szép Magelonának, szive-szerént-is akar-ná meg-tudni, hogy honnan való vagy, és hozzá jó kedved mutatod, tudósítsz engemet, én viszont meg őtet, jól-is tudom, hogy nagy jó kedveséget néki térsesz, mert ő azt szive-szerint kívánna tudni. A' vitéz mikor ezeket a' dajkától hallá, sok gondolatokkal tellyes lévén, mind-az-által tellyességgel el-véle, hogy ez illy beszédék az szép Magelonától volnának, felele néki és monda: Edes afiszonyom, felette igen köszönöm jó akaratodat, hogy illy atyafiságosan beszéllesz velem, hasonlo-képpen azoknak is köszönöm, kik az én nevemet kívánják tudni, kivált-képpen az én jószágos tselekedetű kegyelmes afiszonkámnak a' Magelonának, a' kinek, mely ha előtted kedves és nem nehez-tellő, engemet néki ajánly, és az én nevemmel őtet kérjed, hogy ő abban semmi kedvetlenéget ne tartson, hogy én magamat meg nem jelentem, mert azulta hogy én hazámtul kívül vagyok, még senkinél magamat ismerettségben nem adtam, mind-az-által minden ez földön-lévő teremtetett állatoknak, melyek ez széles világon talátnak, azoknak javainak javait ké-vánom, engedelmes szolgálatomat néki ajánlom, azt mondhatod néki nevemmel, hogy szivből nevemet tudni akarja, azt meg-tudgya, hogy az én nemzetégem nagy és fő nemes nem.

nemből való, kérjed-is őtet nevemmel, hogy ez edgyszer mostan ezzel meg-elédgyék, sőt ezenn-is igen kérem s' atyafiságosán, hogy az én szegény és vékony teherfegemből a' mit külökdök nevemmel, kezében adni, mivel hogy én magam nem merem tselekedni, mellyel te énnékem nagy kedvet tész. Es ada néki három, gyűrű közzül edgyet, mellyeket az ő anyja adott vala, hogy tőlök el-válék, kik nagy drága arra bősültetnek. Es midőn ő a' vitéztől a' gyűrűt el-vővé, így szólla néki: Nemes vitéz, ezt a' gyűrűt én a' te neveddel tulajdonkezében adom, a' mellet meg-jelentem, valamit miket ten edgyütt beszéllettünk. Es ekképpen bűstűt vőnek, és el-válának edgymástól.

A' dajka nagy örömmel a' vitéztől el-mene, és vigada, hogy ő véle beszélhete, és szólla magában így: Lehetfegees dolog, mint az szép Magelona mondotta, hogy ez nagy nemből való, mert minden jószágos tselekedetekkel, szemérmességgel és bősülettel tellyes. Illy gondolkodásokkal a' dajka mégyen vala, míg a' szép Magelonához el-érkezék, a' ki jövetelét nagy vigan várja vala, el-érkezvén, azontul elő-vév a' gyűrűt, és a' szép Magelonának meg-adá, jelentvén az mit ők ketten szollottak vala. Es midőn a' szép Magelona a' vitézlőnek ajánlását meg-érténé, és azt a' nagy drágalátos szép gyűrűt-is

rút-is látá, mellyet a' vitéz küldött vala, szólla a' dajkának ekképpen: En édes szerelmes dajkám, vallyon nem mondámé én az előbb ezeket néked, hogy ő nagy nemből való lehet, mert az én szivem ezt énnékem meg-jelentette, és tsakebben-is meg-gondolhatod, ha ilyen gyűrű leheté valami szegény emberé; ez léssen az én szerentsém, külömben sem lesz ennél, mert kívánom és szeretem őtet, az én szivem egyéb gondolatokat nem visel, vagy kivűlette mást szerethetnék és kívánhatnék, tsak egyedől őtet, mert eleitől fogva, hogy én őtet leg-elsőben láttam; azonnal az én szivem hozzája vont, gondolhatom-is, hogy ő énnékem kedvemért és szerelmémért ide jutott. Mivel hogy ő nagy és fő nemből való, azt-is értvén hogy kedvemért és szeretetémért ide jött, sőt a' több vitézek között leg-szebb e világon, tehát én bősstelen-vólnék, kemény szivű, hogy ha kedvemben nem tartanám őtet. Sőt nagy fájdalomokkal inkább meg-halni akarok, hogy nem felejténém és el-hadnám őtet. Annak-okaért kérlek tégedet szerelmes dajkám, hogy te ő néki minden igyekezetemet és akaratomat meg-mondgyad, ez szándékomban penig légy te énnékem jó tanáttal, hogy az én nagy fájdalommat enyhithessem és lágyithassam, és kérlek tégedet, ez a' gyűrűt nálam hadd, mert ha tsak szemléljem

is ezt, rajta nagy örömem léfzen. Midőn a' dajka szép Magelonától ezeket hallaná, hogy szívébéli minden szándékát néki meg-jelenteni akarná, igen meg-szomorodék azon, és monda néki: En drágalátos aszfzonkám és legnyom, s' kedves szivem, fölötte igen kérlek tégedet, ne legyenek a' te nemes szivedben illyetén gondolatok, ne-is hadgy helyt nékiek, mert illetlen és tőkéltelen dolog volna, hogy te, úgy-mint edgy fő fejedelemné, szerelmedet illyen hirtelenséggel edgy idegen ismérletlen vitézre hajtánád.

Mikor a' szép Magelona dajkájától illy dorgálást hallaná, tovább el nem tűrheté és halgathatá, hanem nagy szívbéli indulatból néki így szóla: Te ne mond többé ötetidegennek, mert én az egész világon senkit ő nálánál kedvesebbnek nem tartok, niirtsen-is senki, ki énnékem ötét az én gondolatimból és szivemből ki-szolahassa, azért barátságossan kérlek téged, hogy te illyet sokat ne szolly, ha engemet szeretz; és az én kegyelmellegemet. Minek-tutárna a dajka ezeket értette volna, nem akaratöbbé az elletlen szólnia, mind-az-által monda néki: En szerelmes aszfzonkám, a' mit én szollok, tenéked kedvedért, és te bősületedért te-lekérzem, mert minden dolgok, valamellyek szertelenül és ok nélkül léfzenek, nem bősületre valók, azoknak

kik

néki a' miről engemet tudósítál, léfzek-is azon, hogy ti edgyütt beszélgethessetek. A' vitéz azonban inkább azon meg-örüle az ígéreten, és monda: Szerelmes aszfzonkom, köszönöm néked ez ajánlásodat, és szeretedből kérlek, ha tenéked tetfizik, hogy te ezt a' gyűrűt, ki nem sokra bősületesik, nevemmel néki add, és hogy ha tőlem el-vejendi, nagy kegyelemnek fogom tartani, mert félek amaz első gyűrű mint illik, nem annyira bősületre méltónak tartatik nála, mind-az-által alázatossan néki ajánlly engem.

Akkor monda a' dajka: Immár én jól eszemben vöttem a' te nemes szívedet, én bizonyossan a' te nevedben néki meg-adom, és tégedet az szeréni ajánlak, gondot-is vífelek reá, hogy edgyütt beszélhetek. Monda a' vitéz, köszönöm néked jó akaratodat és ajánlásodat.

Miképpen az dajka ismét szép Magelonához méné.

HOgy mikor a' dajka a' vitéztől bűrsut venne a' templomba, menten méné az edgy úttal szép Magelonához a' kamorában, de nagy szerelmének miatta igen beteg vala, melyet a' vitézhez tartá, és fekszik vala az ágyban, mert sohol nyugodalmia nem vala. De mihezt ő a' dajkát meg-látá, azonnal fel-kelc, és szóla hozzá: Szerelmes dajkám, isten hozott tégedet, Oh jaj,

C2

hogy ha énnékem attól jó hirt nem hoztál, a' ki
én olly igen szeretek, és ha édes dajkám valam
okkal ötöt nem táthatom, és nem beszélhetel
véle, tehát meg-kellettik halnom.

A' dajka hallván ez beszédek, monda néki
Nemes afzfonkám én szerelmes leányom, én
olly tanácsot adok néked, kiből örömod kö
vetkezik, és (ha Isten akarja,) bizonyára meg
isméred és tudod hozzád való szívbéli szerete
temet. Szép Magelona az ő dajkájától ezeket
hogy hallá, nagy örömben fel-ugrék az ágy
ból, öleli és tsokollya vala ötöt, így szölván
hozzája: En szerelmes dajkám, mondgy ú
hirt énnékem. A' dajka akkor kezd szölvani
miként a' vitéz hozzája jött volt, és minden
akarattját néki meg-jelentette és mondotta
hogy ő-is nagy szerelmének miatta tsak meg
nem hal, és monda: Bizonyára hidgy énné
kem, szerelmes leányom, ha tenéked hozzá
való nagy szerelmednek miatta sok fájdalom
vadnak, azonképpen ő-is miattad nem keveseb
bé gyötretetik, és minden ő szerelmé hű, sze
rmermes és tisztességes te hozzád, kinn én-i
örölsök, tudgyad azért szerelmes leányom, hogy
én soha nem hallottam illy iffiú vitézben, ki olly
okofan szölvana, mint ez, minden kétség-nél
kül fő nemből lehet, mert a' természet-e is mu
tattyá, ő sem kíván többet e' világon, tsak te ve
led

led egyedül való beszélgetéseket, s' ugy akarja
néked minden dolgát és igyét meg-jelenteni,
és a' mit néki parantsolsz meg-tselekednie, és
igy minden alázatos szolgálattal magát néked
ajánlja, kérvén hogy te néki napot válasszanál,
helyt-is, a' holott tenéked szívet, akarattját, és
igyét meg-mondhasa, és senkinek egyébnek te
kivűled nem akarja mondani, ezen-is kér tege
det, hogy te ezt a' gyűrűt kegyelmessen tőle el
vegyed, és az ő nevében meg-tartsad. A' szép
Magelona midőn illy jó új örömdetes hirt hal
lana, és a' gyűrűt is látna, ki olly szép és drága
látos vala, sokkal szebb mint kiannak előtte vala,
ottan azontúl meg-változék a' színe, és meg
pirossodék, és monda a' dajkanak: Ez ám az a'
gyűrű, kiről énnékem almom volt, mert szí
vem nékem semmit ollyat nem jelent. kiraj
tam nem történnek, nyilván el-hízem minden
kétség-nélkül, hogy ez az vitéz, ki nékem házas
társul, és férjül lesz en, ő nála nélkül semmi gyö
ny örűségem, se örömem nem lehet, azért tege
det igen kérlek, hogy te annak módgyát el
gondolgyad és fel-keressed minden tehetséged
del, hogy én ő véle beszélhessek, lehetetlen
hogy már tovább várhasam. Azért szerelmes
dajkám, keress módot benne, ugy hogy ked
vem szerint láthassam ötöt, és ő véle szölvhasak,
mert énnékem már bizodalomom vagyok
C; hogy

hogy én ez mód által jó veget az én kívánsá-
gimnak találhatom, igiretem ebben néked tar-
tá, hogy abból tenéked semmi fogyatkozásod
nem lesz; a' dajka-is penig ígére néki min-
den tehetsége szerint a' dologban nagy szorgal-
matossággal való eljárása, és véghez vitéset.
Akkor edy egész nap a' szép Magelona veszteg-
séggel és örvendetességgel marada, azokat a'
gyűrűket-is gyakorta nézegeti és nála tartá va-
la, mellyek a' vitéztől néki küldettenek vala,
szívében és magában az ajándékot kőszönté.
Ezek után azokat az ő újaiban úti vala, és tsokol-
tya vala, idejét-istsak azokkal mulattya vala el.

*Miként az dajka visszont az vitéz-
szól vala.*

MIdőn más napra jutottak volna, a' dajka
azon fáradoz vala, hogy a' vitézt meg-szo-
bitanája, és a' Kápolnában őtet találá, mellyben
járnifokott vala, és midőn a' dajkát meg-látta
vólna, meg-örüle, mert bizodalma vala, hogy
szép Magelonaról majdan valamit hallana, fél-
kele és azonnal eleibe mene, kőszönté őtet ked-
vesen és udvari módon. Felele a' dajka visszont
néki, és monda: Isten engedgye és adgya né-
ked is a' mit kívánsz. Az után kérdé a' vitéz,
mi dolog vólna a' szép Magelona felől, tovább is
kérde őtet, ha kedvében tartya-e? Akkor felele
néki

néki a' dajka, és monda: Nemes és szerelmetes
vitéz, bizonyosan hidgyed, hogy ez világban
mostanában tsak edy vitéz fintsen, se fegyve-
res, ki bátor a' vitéz játékokban gyakorliya-is
magát, kinek a' szerentse így szolgálna mint te-
néked, bődög vól az ora mellyben te ide ér-
keztél, mert a' te erősséged által nyertél és talál-
tál szép leányt ez világban, nagyobb szerentsét sem
találtál, mert az ő kegyelmét és szerelmét el-
nyerted, a' gyűrűt-is kit én általam néki küldöt-
tél igen kőszönté, és a' te nevedben azt meg-
tartá, ő-is szíve szerint kíván téged látnia, és
kedvesen veled mulatnia, magam-is meg-nyu-
golgom azon, hogy az úgy legyen, de énnékem
azt kell fogadnod, a' te nemes hűségeddel és hi-
tességeddel, hogy a' te szereteted semmi nem egyéb
légyen, hanem tsak szemérmetség és tisztel-
ség, mint illet minden fő nemes embert. A' vi-
téz midőn ezeket a' dajkától meg-értette vól-
na, úgy tselekedék, mint ki minden jószágos
tselekedetekkel tellyes, és térdre-esvén a' földre,
s' monda: Szerelmes afiszonyom, fogadom és
eszkűzöm te előtted a' teremő Istenre, hogy az
én igyekezetem és gondolatom nem egyéb,
hanem tsak szemérmetség és tisztesség, én
nem kívánok egyebet meg-nyerni ha Istennek
akarattya, hanem tsak a' szép Magelonának sze-
retetét a' szentféges házasságban, a' keresztyén

nyalzentegyháznak szerzése szerént, végben
vinni, bár az Isten soha nekem ne irgalmazzon,
Amen.

Midőn a' dajka ilyen fogadását hallaná, ke-
zét néki fogá, és fel-emelé őtet, és monda: Bi-
zonyára nemes vitézem, te olly esküvést törtél,
kiért illik hozzád bizni és néked hinni, tudgyad
azért hogy én akaratomat a' szép Magelonánál
el nem halgatom, én is kérem a' mindenható
és örökké való Istent, hogy ő tégedet ez igyeke-
zetedben meg-tartsa, ha Istennek akarattya-
ez, így mondhatom; Itt ez világon illy két em-
ber nem találkozik, ki olly nemes, tisztességes
és szemérmes edgyűgyűk edgyűt, mint
ti ketten; így azért nemes vitézem, készűl-
és jój holnap dél után amár kértnek kis kapuján
által a' szép Magelonához az ő kamorájában, ki
ott tsak egyedül én velem lézen, mind-az-által
én onnan magam ki-megyek, hogy ti ketten
tsak magatok lehettek, és ott szolhattok beszél-
hettek a' ti igyerekről, szivetek szerént.

Az vitéz midőn a' dajkától ezeket hallá, igen
örvendezze rajta, és köszöné néki illy jó követ-
ségét, és akkor edgymástól el-válának, és a' daj-
ka világra mene világot a' szép Magelonához, és
meg-mondá néki mindeneket, miképpen a' vi-
tézzel minden dolgokat el-végezett volna. Mi-
kor ő ezeket hallotta volna, sziből köszöné a' vi-
téznek.

Miképpen

*Miképpen az Vitéz az kis kapun ál-
tal szép Magelonához mene.*

MAsod napon, mikor ideje és orája el-
közelgetne, hogy a' vitéznek szép Magelo-
nához kellettnek menni, igen az orára vigyáz
vala, az idő pedig igen hozszűnnek néki addig
teszék, el-jöve ottan a' kertnek kis kapujára,
melly ő néki meg-mondatott vala, és nyitva ta-
lálá, mint a' dajka néki meg-jelentette vala. Ek-
képpen mene az szép Magelonának kamorájá-
ban az ő nagy szive kívánság, és találá
ott a' szép Magelonával edgyűt, ki látá, mi-
helt a' szép Magelonát látá, azonnal meg-
változék az ő színe, és az ő ortája meg-pirosso-
dék mir- nem-is tudgya mit
tselek vad, és sem ölelé és to-
kolá őtet, az igazán vitéz, mind
penig az okosság, melly minden okos s' bötsü-
letes ember szivét hordozza, tisztességre vezet
és mutat, noha az ő ortája, és az ő kedves szép
szemei a' szeretetet nem tagadhatták, mellyet
a' vitézhez tartott, még a' szive is testében u-
grándozik vala nagy örömben. A' szép Ma-
gelona két-fele gondolatokat magában visel,
mind-az-által a' vitézt kedvesen tekinté. A'
nemes vitéz pedig nem kevesé az ő színét vál-
toztatá, midőn látná előtte állani az ő szépségűt.

szerelmét, nem-is tudható hogy miképpen szől-
 na hozzája, mert majdan nem-is érzett, azt sem
 tudgya pedig ha nagy szélben-é vagy a földön-
 vagyon; mint a' szeretet az alatta valókkal szor-
 kott teledkednie. Akkor a' vitéz nagy szemér-
 metességgel előtte térdeire-elvén, monda:
 Nagy hatalmu és fő nemes Hertzegné, a' min-
 denható Isten adgyon néked tisztességet, és
 mind azokat mellyeket a' te szived kíván. A-
 zonnal az szép Magelona fel-emelé őtet kezé-
 nél fogva, és szolla néki: Nemes vitézem, Isten
 hozott ide téged, és hagyá ott néki melléje ülni.
 A' dajka mihelt ezeket észébe vővé, azonnál
 más kamorába, ki ott közel vala, el-mene. Ak-
 kor osztán kezdé a' szép Magelona beszélgetni,
 ekképpen: Nemes vitéz, nagy kedvem va-
 gyon nékem azon, hogy te én h^{hoz}ám jöttél,
 mert kívánságom-is ez vala, hogy te veled be-
 szélgethetnék, ha szintén nem illendő-is ilyen-
 ifjú leánzónak, mint én vagyok, egyedül edgy
 férfiú emberrel titkon beszélgetni, úgy a' mint
 néki engedtem magamat, mind-az-által én a' te
 nemes elmédet meg-tekintém, melly engemet
 mértéksz és bátorra tőtt, tudgyad azért, hogy
 menten azonnal, mihelt leg első nap láttalak,
 azontul szívem tenéked minden jókat kívánt
 mert minden jó erkölcsök, kik edgy nemes er-
 dőtű emberben szoktanak lenni, azok te ben-
 ned

ned teljességgel meg-találtatnak. Azért ne-
 mes Uram, mond meg énnékem a' te nemze-
 tednek nevezetit, dolgát és állapotját, meg se-
 tartsad azokat, mert nints olly ember e' világon,
 kinek én több jött kívánpék, mint tenéked.
 Azokért én örömezt meg-tudnám kutsoda-
 vagy te, és mitsoda országból, és miért ide jöt-
 tél, akkor fel-kele a' vitéz, és monda: Nagy
 hatalmu Hertzegné, köszönöm tenéked alázat-
 ossan a' te kedves jó akaratodat, mellyet te én
 hozzám mutat, és hogy te kegyelmedben is
 be-vőttél, ha szintén én bennem semmi olly jó
 erkölcs nem találtatik-is, hogy én azokkal tené-
 ked szolgálnék. Illik hogy te meg-tudgyad én
 ki vagyok, és miért ide jöttem, mind-az-által,
 kérlek tégedet alázatosan, hogy senkinek meg
 ne mondgyad, sőt inkább te nálad meg-tartsad,
 mert ez volt az én igyekezetem, hogy hazám-
 ból el-jővék, hogy senkinek ne jelentsem, és
 mind eddig-is el-halgtatva marada; Nagy hatal-
 mu, nemes Hertzegné, tudgyad, hogy én ed-
 gyetlen edgy fia a' Provinciabeli Grosnak va-
 gyok, ki a' Francziai Királynak atyafia, és
 atyámtól anyámtól tsak azért el-jöttem, hogy
 te kedvedben és szeretetedben juthassak, mert
 én felőled hallottam, hogy sohó e' világon szebb
 Hertzegné nintsen te kivületed, igaz-is, mert
 szépségedet majd ki sem mondhatom elege-
 den

dandó-képpen, nem valami társaságért, jöttem
 ide, vagy hogy nagy Urak, Fejedelmek és Ne-
 messékért, vagy kik minden dolgot, minnán-
 lamnal okosabbak, és minden vitézi, okos-
 ban tudósabbak, hanem csak egyedül te kedve-
 dért az én szívemben igyekeztem ide, noha én
 leg kisebb vagyok, mind-az-által szándékom,
 ez volt, miképpen én te kedvedben és szerel-
 medben juthatnék, és nagy igazsággal, melyet
 tőled is kívánok, ezt is magamban úgy el-vé-
 geztem vala, hogy senkit egyebet nálad kívül
 szerelmemben nem vennék, valamig élek. E-
 zeket mikor el-beszéllerte volna, hagyá őtet le-
 ülni, és monda néki: Nemes atyámfia és uram,
 köszönöm a' mindenható Istennek, az én te-
 remtőmnnek, hogy ő nekünk olly boldogságos
 napot engedett, mellyben engemet mindenek-
 nek fölőtte meg-boldogított, és illy nemes er-
 költű embert nagy fő nemből valót adott, ki-
 neke' földön mássa nem találhatik, erősségben,
 szemérmetségben, szépségben és okosságban,
 és mivel ez dolog így lőtt, hogy miketten edgy
 más szeretők legyünk, mint hogy te is bősüle-
 tes uram, az én kedvemért ez országban jöttél,
 az játékokban is többet végeztél-el, hogy sem
 mint mások, kik itten környűl vadnak, és
 nagyobb hied és neved is vagyon minden vi-
 tézeknél, azokaért boldognak mondhatom,

maga-

magamat, hogy te ez országban kedvemért ide
 jöttél, atyádat, anyádat és országot el-hattad,
 Azért nemes vitéz uram, nem volna illendő
 dolog, hogy a' te fáradságod héjában lenne,
 mellyet nagy hiven tselekedtél, és mivel-hogy
 te énnékem szivedet és akaratodat meg-jelen-
 téd, illik tehát, hogy én is azon szerént tsele-
 kedgyem. No már nézd jól meg a' te Mage-
 lonádat, légy Mesterül néki és uralkodgyál az ő
 szívében, de azért kérek, hogy ez illyet titkon
 tiszttefégesen alattomban tartsad szintén a' foga-
 dásnak ideéig, bizonyos-is lehet immár ebben,
 hogy én inkább meg-halnék, hogy sem mint
 magamat s' szívemet másra biznám.

Azonközben le-vőn edgy arany-lántzot a'
 maga nyakáról, kiinn függ vala drágalátos ka-
 pots, és függeszté néki a' nyakára, és monda:
 Ez lántz által szerelmes atyámfia és társom, tész-
 lek az én testemnek örökös lakójául, és hűsé-
 sen ígérem, mint Király leányához illik, és a'
 bősület-is mutattya, senkit egyebet el nem ven-
 ni, hanem csak egyedül tégedet, akkor őtet
 kedvesen karjaira vővé, és bízán térdeire esék
 előtte Péter, és monda: En szerelmes Hertzeg-
 ném, ki mindeneknél szebb vagy e' világon,
 nem érdemlém; nem hogy nem köszönöm,
 de mint mondad, abban légyen és maradjon
 ez dolog. En is ezeket ebben hagyván, igé-

ren

rem mondásodat híven meg-tartani, ha Isten-
nek akarattya tartya. Viszont ha tenéked is tet-
szik, a te társodtul ezt a' gyűrűt el-fogjad, hogy
erről meg-emlekezzél rólam. (Ez pedig a' har-
madik gyűrű való, melyet ő néki az ő anyja
adott való; midőn tőle el-mene; a' ki sokkal
drágább való a' többinél.) Ekképpen el-fogván
a' gyűrűt szép Magelóna jó akarattal, és viszont
hozzája fordula, meg-ölelé és csókolá őtet, ez
után pedig a' dajkát menteni visszahívá.

Midőn azok ketten már magok között igen
sokat beszélgettek volna, azt is közöttök el-vé-
gezék, hogy miképpen ők egymást gyakor-
tább láthassák. Es így Péter a' szép Magelóna-
tul búcsút vévén, szállására mene, de vigább va-
la hogy sem mint annak előtte szokott való len-
ni. Az szép Magelóna pedig az ő kamorájában
marada dajkájával edgyütt, és ugy telegédék,
hogy nem-is tette meg magát senki előtt. De ezek
után a' szép Magelóna dajkájával sokat beszél-
gette az ő szerelmes Péteréről, és monda: Mint
teszik néked az én hívem, és szerelmes embe-
rem s' vitézem? igen kérlek, mond-meg né-
kem, és semmit ne titkoly el felőle. Bizony,
(így szólla:) én édes aszszonkám, igen szép,
szemérmes, erős és bátorságos minden ő er-
kölcseben; nékem ugy teszik, különben nem,
hanem hogy ő fő nemből való lehet.

Arra

Arra felele a' szép Magelóna: Vallyon ne
mondámé én tenéked mindenkor igazán?
Mert az én szívem és elmém jól értette; kívül
n meg-elégszem, Istennek hálá legyen, és nem
lehet olly nemes leány e' földön; ha csak fel-re-
szent tudná-is azt felőle, mit én tudok, boldog-
nak mondaná magát, hogy ha valaha őtet ked-
ves emberévé fogadhatná: Felele arra a' dajka:
Édes aszszonkám, mindigaz, kit mondasz, de
edgy dologra igen kérlek, hogy a' szerelemnek
miatta goromba ne légy, és ha udvarban lész a'
jobb leányokkal, hasonló-képpen a' vitéz-is,
magadat ne tette és jelentsd, mert ha ez tőled
észén, az atyád és anyád könnyen meg-értik,
mellyből osztán három-fele gonofság követ-
keznék:

Az első az, hogy pironkodnod kellenék, a'
te atyádnak és anyádnak kedvét el-vesztenéd.
Az második, ha ők meg-tudhatnák, a' vitéz ez
miatt meg-ölettetnék, osztán te o'ka volnál a'
vitéz halálának, a' ki tégedet inkább szerethogy
sem mint magát. Es harmadszor, én-is nagy
büntetésben esném.

Azért én igen kérlek, hogy okosan viseld
magadat, mint fő nemes leányzodhoz illik. Ak-
kor monda a' szép Magelóna viszont a' dajká-
nak: Szerelmes dajkám, ebben és más dolog-
ban is a' te hű tanácsodat meg-fogadom, mere-
djem

rem r...
 eizemben véstem, hogy te mindenkor én-
 kem hű és jó tanács adom volnál, sőt igen kér-
 lek, ha te én hozzám valami olyat látni, ki enge-
 met nem illet, meg-mondgyad énnékem, avag-
 tsak jelents-meg, és én megfogadom, mint én-
 nekem édes dajkámnak és anyámnak; De tsai-
 azon kérek, hogy mikoron mi edgyütt va-
 gyunk, énnékem meg-engedgyed az én szerel-
 memről, hogy te veled szollhassak, hogy én idő-
 met könnyebben el-mulathassam, és így oltat-
 vége szakad ez dolognak. De mindenek fő-
 lott erre-is kérek, hogy te azon légy, hogy gya-
 krabban ötet én lathassam, és ő véle szollhassak
 mélt egyeb örömet kivülte ez világon nem
 találok, és ha ő néki szerentséltensége történ-
 nék, (kitől Isten oltalmazza) tudgyad édes daj-
 kám, hogy én magam tulajdon kezemmel ha-
 íált szerzenék magamnak.

Mikor már a' vitéz is maga szállására jutott
 volna, gondolgya vala annak kedvesseget, miell-
 ő nékie lott vala, Istennek halát ada, hogy őre-
 olly szerentse találta, vélekedik-is, hogy az Isten
 tsak edgy vitéznek-is illy áldással nem vol-
 mint ő néki; tsudálozik magában a' Magelo-
 nának szépségén, és a' kiütsodás okot muta-
 tott néki az udvarban való menetelre, hogy so-
 ha magam gondolta volna azt, mind-az-ál-
 igen okoflan viselő magat, és tsendefzen lévő

a K

edgyfzer. Azért a' Király-is Magelon azoknak
 nagy bótsületet tört vala. Es hogy márkis asz-
 szony napja el-jöve, jó reggel fel kelének mind-
 nyájan, és prédikáziót halgátának elsőben.
 Ennek-utánna hozzá készülének; ki-ki leg-jobb
 módgyával, a' vitézlő piatzra menének, melly
 hivattatott Catoniának; akkor a' Király a' néző
 házban fel-mene, a' Királyné is az ő leányával,
 szép Magelonával, és más több leányokkal és
 aszszonyokkal, az útközetnek tsudalására, kit
 gyönyörűsleges vala nézni, a' sok leányok és asz-
 szonyok között egyedül a' szép Magelona mint
 a' hajnali tsiliag Nap-keleten fennlik vala; Ak-
 kor a' vitézek mind várakoznak vala a' Király
 parantsolattyára. Es az első, ki magát tetteri
 vala nagy pompával, ez vala a' Koronabéli Fri-
 derik Ur, ki miatt az útközés kezdeték. Ő u-
 tánna jöve Anthai Ur, és azok után mind a' töb-
 bi-is szerrel, de a' szép Magelona szemenit forgatá
 mind tsak az ő kegyes Péteré után, ki tsak leg-
 utol jár vala. Es midőne ez meg-lott volna, meg-
 hagyá Király a' Gondviselőnek ki-hirhetni,
 hogy az útközés legyen kegyességgel és szere-
 tettel, és ugyan valóban, a' Gondviselő azért ezt
 így ki kiáltván, hogy ki-ki jó szerrel és mód-
 gyával tegye ezeket, a' Király ezt így engedte-
 meg. Azonnal kezdé a' Koronabéli Friderik
 Ur szollani ekképpen, hogy ki-ki jól meg-értse:

Dz

Ez

En ez máinapon, ugy-mond, erőmet és teher-
 segemet akarom meg-mutatni a' nemes és szép-
 feles Magelonának kedvéért, és azzal előjöve
 a' piatzra. Ki ellen ki-jöve Henrik Ur, az An-
 ghiai Király fia, igen szép vitéz, és ugy találának
 őszve-menni, hogy mind a' kettőnek kopiája
 el-törék, mind-az-által, ha az Henriknek segít-
 segül nem jönnek vala, immár le-esik vala, mert
 ő valamennyire meg-hevült vala. Az Henrik
 Ur után jöve Valoisbéli Lanczelot nevű, ki az
 első ütközésben Friderik Urat le-taszítá. Akkor
 elő-jöve a' Provinciabeli nemes Péter-is Lan-
 czelot ellen; mert nemeszive és elméje tovább
 nem várhatá. Ott ő mindenektől ezüsts kul-
 tosos vitéznek hivattatott; mert senki nem tud-
 hatá az ő nevét se nemzettségét, és azok igen
 őszve találának ütközni, hogy mindkettőnek
 lovok le-esék alattok. Azontúl a' Király meg-
 hagyá és a' több Urak-is, mivel-hogy ezek ket-
 ten nagy erős és hatalmasok valának, hogy
 meg-változtassák lovokat, és másokat vegye-
 nek elő, ha akarnak még edgyszer őszve-ütköz-
 nie, hogy meg-lásák, ezek között ki nyerné-el
 a' győzödelmet, melly azontúl mindkettőtől
 meg-lőn, mindgyarást meg-fel-ülének. Nem-
 is szükséges kérdeni, hogy ha a' szép Magelona
 keserves szível az ő kegyes Pétereért akkor
 imádkozotté, hogy ő néki valami nyavalyája
 ne

ne következék, és hogy ő ditséretet nyerjen.
 Midőn már viszont e' kettő meg-fel-ülének,
 másodszor-is a' piatzra menének, a' hol minde-
 nik a' ditséretet gondollya vala, és találának vi-
 szont ketten ugy őszve mentⁿ annyira, hogy a'
 Péter Lanczelotnak karját ketté töré, és nagy
 erejével a' földre le-taszítá, ugy hogy a' Király
 már gondolá hogy ez meg-holt volna, és így ez
 a' piatzrol az övéitől szállására vitetteték. Ak-
 kor viszont jöve a' nemes Péter ellen Zaphoy
 Anthal Ur, ki olly erős nem vala mint Lancze-
 lot, és Péter azt könnyen le-taszítá. Ez után
 jöve a' Provinciabeli Jakab Ur, az ő atya-fia,
 Péter azért őtet jól ismeri vala, de őtet az ő at-
 yafia meg nem ismeré. A' nemes Péter mi-
 dőn már atyafiát látná a' játékhoz készülni,
 szolla a' gondviselőnek: Menny el amoda, és
 mond-meg annak a' vitéznek, hogy ellenem ne
 jöjön, mert ő énnekem egyszer jó szolgálatot
 tett vőlt a' vitézfében, azért tartozom én-is
 viszont néki valami jóval szolgálni; nem-is
 örömeit ellene vétenék, a' mellet perig mond-
 meg néki, hogy én őtet kérem, ő-is kéméllyen
 engemet, és nyilván jó akaratból meg-vallom,
 hogy ő jobb vitéz nálamnál. Az gondviselő
 ezeket néki meg-mondá. De az Jakab Ur hogy
 meg-értette volna, meg-haraguvék, mert ő-is
 fő vitéz vala, és ez a' nemes Pétert maga kezével
 vitéz

tézzé tőtte vala, azért ada néki a nemes Péter
 bősületer. Akkor kezdé Jakab Ur a gondvise-
 lőnek így szollani; Mon meg annak a vitéz-
 nek, nem tudom ki lé, én, ha én valaha ő véle
 jól tőttem, és az én ellenem nem jó, im én
 elszabadítom, még annál inkább, hogy ha
 én ellenem magát nem oltalmazza, és olyan-
 nak tartom őtet, mint a kiből semmi erő nin-
 tsen, ezeket a gondviselő a nemes Péternek
 meg-mondá. Midőn nemes Péter az ő atya-
 fiátol ezeket hallá, ő is meg-haraguet, nehez-
 telle is reá, hogy néki kellett nék atyafiával ü-
 tkezni, mind az által meg kellett tselekednie,
 azért hogy ő az emberektől meg ne ismérteffék.
 Midőn már ütközni mennek vala, ottan a ne-
 mes Péter az ő kopiáját kőröszül vevé, mert
 nem akara atyafiát meg-találni, de az ő atyafia
 nem kémellé őtet, és mellyben találá őtet, el-
 is töré a kopiát, és ki esék maga foya nyergéből.
 De a nemes Péter meg sem mozdula, úgy tet-
 szék néki, mint ha csak tollal illette volna meg,
 a Király ezt észében vevé, és jól látá, hogy az
 ezüftös kultsos vitéz csak udvariságból tsele-
 kedte, mind az által ő nem tudta, miért lőtt ez,
 de a szép Magelona ezt jól értette, mi-rt Péter
 ezt tselekedte, az utá ni smét őketten ütközet-
 höz készülnék, de Péter ugyan nem külö-
 men tselekedék, hanem csak mint az előtt. De
 az ő

az ő atyafia őtet még sem kémellé, ugyan valo-
 ba meg-találá Pétert magát s meg-taszítá, de
 Péter csak a kengyelből is lábát ki nem voná, és
 ez találásban csak meg sem mozdula, kinn min-
 nyájan tsudálkoznak. Es midőn ezt az Jakab
 Ur látná, érzé is, hogy ő igen erős, és meg sem
 mozdéthatá, és hogy őtet találni nem akará,
 kinn el tsudálkozték, és nem akara többé ellene
 jóni, és így elmene; az sem tudta, hogy ő néki
 atyafia volna a nemes Péter. Az után Barbo-
 nabéli Edvárt Ur jöve elő a piatzra, merő és e-
 rős vitéz, de mindgyárt első ütközeten a nemes
 Péter úgy találá, hogy magát és lovát a földre
 taszítá, nagy erejéből, úgy annyira, hogy a kik
 ott állanak vala a Pétert igen tsudálák, és nagyra
 bősülhék. Ez után jöve a Montefarrabéli Fri-
 derik Ur, és elő hozá kopiáját a Péterre, de a
 Péter őtet mindgyárt szakálban találá, az álla-
 kapzáját, és le taszítá őtet. Es hogy csak rövi-
 deden szollak felőle, mind a vitézeket még kik
 hátra valának, az ezüftös kultsos vitéz megli-
 gyózte, és úgy meg-tartá tiszteffégét és ditsire-
 tét.

Hogy már senki nem volna ki ő véle ütköz-
 nék, reá vevén ruháját, és a Királyhoz fel me-
 ne. A Király midőn őtet meg-látá, meg-hagyá
 a tanáts Uraknak, hogy a gondviselőtől ki har-
 dettetnék, hogy miképpen az ezüftös kultsos
 vitéz

vitéz ditséretit és bótsületit meg-tartotta, és a többi között magát leg jobban tartotta, és annak a' vitéz Péternek a' Királyné és a' szép Magelona, a' több leányokkal és afiszonyokkal nagy szépen köszönének. Akkor ki-ki haza szállására mene, és le-tóvók az ő segyverőket. Mind-az-által a' Király meg-hagyá a' gondviselőnek, hogy kit-kit a' vitézek között fel-hijon az udvarba, hogy vélek ebédellen, ki úgy-is lón.

Es midőn már az udvarba be-jönének, köszönék a' Király, és bótsület tőn: A' Péter is hogy le-vetkőzedék, udvarhoz mene, ottan a' Király mihelt őtet látá, eleiben mene, meg-ölelé őtet; és monda: Szerelmes atyámfia, köszönöm néked a' tiszteletet, melyet má ennékem tőttél, mert én ditsekedhetem, hogy olly Hertzege földön nintsen, kinek udvarában illy fő vitéze volna, ki szemérmességgel és bótsülettel, mind erősséggel ékeztetett, mint énnékem te vagy, nem-is szükségos volna hogy ditséretet felőled tennék, mert a' tselekedetid bizonyitanak rolad, hasonlo-képpen minden Hertzegek és Urak, kik itt jelen vannak. En a' mindenható Istent kérem, hogy néked segedelmű legyen, valamit a' te szived kívánhat, mert bizonyára meg-érdemled. Az nap a' vitéz Péter bótsületefen a' Királytól és a' többtől tartaték; mert valamelly ha csak beszélhetet-is véle,

véle az nagy örömmel látta az ő véle való tarszkodását; és mennél inkább néztek reá, annál örömebben látták őtet, mert ő igen szép vala, és kegyes ifjú legény, ahhoz pedig szép mint lilom feje vala, kegyes szeme-is valának, sárga haja mint az arany, azért mindenik monda: Az Isten ő néki sokkal külömb-jóságos tselekedeteket engedett. Mind-az-által a' Király a' meg-sejtettekről sem felelkezék el, mindgyárt a' fő seb gyógyító orvosért küldé, és hagyá bekötni a' Lantzelotot, ki igen meg-sebesült vala. Az orvosok kevés idő alatt olly szorgalmatossággal lévén, hogy a' Lantzelotot szépen meggyógyiták. Es így a' Király tizen-öt egész napokig a' Hertzegeknek nagy bótsülettel lón, kik oda jöttek vala, és kedvesen tartá őket. De az beszélgetés közöttök csak egyedül az ezüsts kopsu vitézről vala, a' szép Magelona midőn ezeket hallaná, igen örvendezé rajta, de ő azokban magát nem tettet vala.

Miképpen az Hertzegek és Urak visszont haza menének, de haragossan, mivel hogy ők meg nem tudhaták, kit oda volt az ő vitéz.

ES midőn már az útközéne, és minden örömnök vége szakadott volna, a' Hertzegek és Urak visszont haza menének, de haragossan.

mert meg nem tudhaták ki lőtt legyen a' vitéz,
 ki az útközésben olly nagy dolgokat végezett.
 el ennyi fők Hertzgegek és Urak között. Es mi-
 koron ők haza menének, tsak az ezüsts kúsu
 vitézről beszéllének. Es midőn már a' meg-
 lőtt dolgok el-múltanak volna, a' nemes Péter
 az szép Magelonához mene, mert ők edgymá-
 stól sokáig nem voltak külön, ha tsak mi kis-
 okkal lehetet-is. Es ők ketten lévén, akkor a'
 szép Magelona őtet mind tsak dicséré, de a' Péter
 viszont monda néki, magától ezt nem tsele-
 kedte, hanem, úgy mond, az ő szépsége min-
 denkor ezt tőtte, és őtet arra kényszerítette, és ő
 tőle a' dicséret és bótsület-is jó. Es midőn már
 ők edgyütt minden-féle dolgokról eleget be-
 szélgettenek volna, ottan a' Péter őtet meg-
 próbálni akará, és monda néki: Nemzetes,
 szerelmes és szépségű Magelonám, te tudod,
 hogy én miattad atyámtól és anyámtól már so-
 káig távol vagyok, azért szépszerelmem, mi-
 vel-hogy te annak oka vagy, én azonn kérlek,
 énnékem meg-engedgyed, hogy haza men-
 nyek, ha kedvednek így tetszik, mert abban bi-
 zonyos vagyok, hogy az én szüléim nagy gon-
 dokat és fájdalmokat érettem szenvednek, mi-
 vel-hogy ők nem tudnak hol vagyok én, és
 magam-is lelkem ismereti szerint nehézségnek
 tartom. Azt pedig Péter tsak próbálással tsele-
 kedé,

kedé, és tsak tetteré magát. Akkor a' szép Ma-
 gelona mikoron az ő szerelmes Péterének be-
 szédét meg értette volna, azonnal az ő szeméi
 könyveznek vala, annyira hogy az ő szép ortzá-
 ja meg-vizefedék, és az ő színe-is azonnal meg-
 változék, úgy hogy holt színű vala, azonnal el-
 badgyada a' nagy gondolatok miatt. De ezek
 után viszont kezdé szólni, és monda nagy fo-
 házzkodással és fárással Péternek: Bizonyára
 szerető Péterem, mind azok, valamelyeket
 énnékem szóllál, mind igaz és illendő dolog,
 hogy a' fiú atyának és anyának szó fogado és
 engedelmes legyen, és semmit azok ellen ne
 tselekedgyék. De énnékem nehézségemre
 vagyon, hogy te a' te szeretődet, úgy-mint en-
 gemet, itt akarsz hadni, a' kinek küvülötted e'
 világon semmi nyugodalma nintsen, és ezzel-is
 tudósítlak, ha tőlem el-menéndesz, nem sokká
 halva hallasz engemet, mert tsak te éretted ha-
 lok-meg, azért szerelmes uram és atyámfia,
 kérlek, hogy te énnékem el-menéfedet el ne
 tikkollyad, mert mihelt el-menéndesz, én ottan
 tsak hozzá készülök, mert jól tudom, hogy az
 után én nem sokáig fogok élni, és te ékképpen
 oka lesz az én halálomnak, de ha kívántatik,
 hogy ugyan el-kell menned, én tegedet igen
 kérlek, szépszerelmem, hogy te engemet ma-
 gaddal el-vigy, itt ne hadgy nag' kár vallásomra.

Es

Es midőn a' Péter az ő szép Magelonáját illy pafszal szollani halgatná, igen meg-busula rajta, és úgy tették neki, hogy az ő szíve ketté hasadna miatta, és monda neki: Edes Magelonám, és én szép szerelmem, ne sirj és ne keferelj olly igen, mert inkább ez gondolatom, hogy soha én ebből az országból ki nem megyek, sőt inkább annak végére akarok menni miképpen vagyon a' mi dolgunk, én magam-is inkább örömeiben halált szenvednék, hogy sem mint tégedet el-hadnálak, abba-is bizonyos légy, hogy én tégedet nagy szemérmességgel és bősülettel akar-lak el-venni, és fogadalmat mindenkor meg-tartani, kit én annak-előtte néked fogadtam vala. Es midőn a' szép Magelona ezt hallá Pé-tertől, viszont meg-örüle, és monda neki: En edes uram és atyámfia, hogy ha így van a' dolog a' mint mondod, tehát én azt tanátslom, mi ketten edgyütt mennyünk-el, nem sokára hal-lasztva, alattomban, mennél hamarébb lehet, ez két okokra nézve:

Első ez, mert féltő hogy tenéked nehéz lé-szen sokára a' várakozás, és ennek-utánna egyűld nem volna kedved az itt való marada-sra, és így el-mennél innét s' engemet itt had-nál.

Második oka ez, és bizonyos-is, hogy az én atyám engemet el-házasítana s' másnak adna, melly-

mellyből osztán énnékem rút halálom követ-keznék, mert én sem akarok nálad nélkül más-fal élni. Azért szép szerelmem, igen kérlek, hogy mentül hamarébb hozzá láts, és abban-módot keresz; hogy mi edgyütt el-mehessünk, mert továbbá való várakozásunk, egyűld ártá-sunkra lészén, mert az én bizodalmam máre-gyedül te benned; és én mar soha tégedet el-nem hadlak; mint magad-is mondad, hogy te engemet tisztességesen és bősületesen tartani akarsz, mint kedvesedet. Akkor Péter újon-nan el-kezd eskünni, és fogadást tón neki, hogy az szerént tartaná. Es ekképpen harmad-napra edgyütt való el-menést végezének kö-zöttök első álom után, de azon közben Péter minden készülettel hozzája készüllyön, és a' kert kis kapujánál a' lovakkal ő reája várjon. Azon-is kéri vala szépen őtet, hogy jó és erős lovakra szert tegyen; és magával vigyen, úgy hogy ők az atya országából nagy gyorsasággal ki-mehessenek, mert mihelt az én atyám eze-ket meg tudhattya, azonnal fog minket követ-ni, és ha elér bennünket, féltő, hogy ő minket meg-öletne. Es így a' Péter szép Magelonátul butsút vévén, kéré-is őtet igen, hogy ő-is legyen akkorra, és sokára ne mulasson. Ez tanátsko-zásról és végezésről semmiben az ő dajkáját nem tudósíta, mert ő akkor ott nem vala, mi-dő-

dön ök ezeket el-végezték vala, nem-is akart
szép Magelona; hogy a' dajka meg-tudgya, mert
azt gondolá, hogy nála meg nem marad el-
halgatva, lőt meg-tartóztatná, azért ő alattom-
ban magában és titkon tartá. A' Péter pedig
el-ment vala tőle az ő szállására, és készített
mindeneket, mellyek az útra szükségeselek valá-
nak, de alattomban, és lovait is meg-hagyá jól
patkoltatnia.

*Miképpen itt az Nemes Péter szép
Magelonát a' Király leányát
el viszi.*

HOgy immár el-jött volna az el-végezett idő
s' ora, vagy első álomnak ideje, el-jöve Pé-
ter is a' kertnek kis kapujához három loval,
mellyek között edgyike kenyérrel vála rakva,
és egyéb eledellel, úgy-mint két napra valóval,
hogy sokútszállásokban se ételetse italt ne keres-
nének. Akkor a' szép Magelona csak egyedül
lévén, magához sok aranyat és ezüstit vón, és
miaz útra szükséges vala, és ő fel üle edgy jó és
szép Angliai poroszkára, a' ki szép módgyával
jár vala. Az után maga-is edgy jó lora fel-üle,
és így fielve egész ejel virráttig ök menének, a'
Péter pedig mindenütt sűrű erdőt keres vala a'
tenger mellett, hogy ök senkitől meg ne láttatná-
nak, és senki őket ne tudhassa. Es midőn már
jő

ő mefsze az erdőbe bé-mentenek volna, ottan
a' Péter szép Magelonát a' lora le-emelé, és a'
lovak fejéből is a' fekeket le-szedé, hogy ott sü-
veznének, ök pedig ketten a zöld páfira le-
ülének edgy árnyékos helyre, és beszélgetnek
vala dolgokról, az Isten-is szép in kérék, hogy
lenne oltalmazojok, és vezesse őket a' kívána-
tos helyre; hogy az ő elő-vőtt dolgokat végben-
vihessék. Es midőn már így sokáig beszélge-
tek volna, ottan a' szép Magelonára álom érke-
zék, hogy edgy kevéssé nyugodnék, mint hogy
az előtt való ejel semmit sem alutt vala, el-is fá-
radt vala: Es ekképpen az ő fejét a' Péter ölé-
ben hajtá, és kezde alunnia.

*Miképpen az Vitéznek és szép Ma-
gelonának el-menését meg tudák, és mint
keresték sok helyeken.*

Midőn már meg-virradott volna, bé-mené
a' dajka a' szép Magelona kamorájában, és
ő ott sokáig várakozék, mert az gondolla vala
hogy ő még alunnék, és midőn látta, hogy már
ideje el-jött volna, mellyben fel-fizokott vala
kelnie, gondolkodék magában, mivel-hogy
ennyi fokára fel-kelését hallasztaná, netalántán
beteges. Es a' dajka azon-közben az ágyhoz
mene, és nem találá abban senkit, hanem hogy
az ágy meg sem tűródott volna, vagy valami

jegye volna a' fekvő helynek, melyen ő igen el-
ijede, és így gondolkodék magában, hogy a'
Péter dolga volna ki őtet onnét el-vitte: A'
dajka azonnal a' Péter szállására mehe, és a' Pé-
tert kérdezi vala, ottan meg-tudá, hogy ő már
el-mént volna: Azonnal a' dajkának majd
úgy tetízik mint ha már meg-kelletnék halnia;
de menten mene a' Királynéhez, és meg-mon-
da neki, miképpen a' szép Magelonát az ágyában
kereste; de őtet nem találta; és nem tudhattya
hova lőtt: Mikoron a' Királyné a' dajkátul
ezeket hallana, fölörte igen meg-ijede; és meg-
haragvék; hagyá mindenütt kerésteni, mind
addig míg a' Király-is meg-tudta, el-hítesedék;
hogy az ezüstsoklós vitéz el-mént volna; a'
Király is menten gondolá; hogy a' vitéz a' le-
ányt el-vitte volna; a' Király azonnal meg-ha-
gyá hogy nagy hatalommal őtet követnék és
keresnék, és valaholott a' vitézt meg-kaphatnák;
eleiben elevenen hozzák, mert úgy akarná bün-
tetni őtet, hogy ez egész világ meg-tsudálkoz-
nék rajta.

Midőn az alatta valók uroknak akarattya
meg-értették volna; azonnal segyverben öltö-
zének, és el-osták magokat széllyel az úakra,
és nagy szorgalm-tossággal mindenütt kerések,
de a' Király és a' Királyné igen bosszszonkodá-
nak, egész udvara népe-is azon meg-kefere-
dék, kivált

kiváltképpen pedig a' Királyné, az ug van meg-
rémülni akar vala; és nagyon kiált és sir vala:
Azon közben a' Király a' dajkáért küldé, és
monda neki: Nints küldés, te tudt bizony-
nyoft valamit arról mondani, hogy sem
mint akarki-is, akkor a' Királynak lá-
baihoz efcék, és monda: On nagy kegyelmű U-
ram, ha te én bennem olyat találsz, hogy ez do-
logban vétkes léfzek; vagy taláztatom, im hol
vagyok, és te engemet kedved szerént szörnyű
halállal, és a' mint udvarod népe-is fog itélni, ö-
lels-meg, hiszem mielt én meg-tudtam, azon-
nal meg-mondottam az én kegyelmes Afisz-
nyomnak a' Királynénak: Akkor a' Király a-
zonnal kamorájában méné, és sem évek sem-
vék nap estig nagy busultában. A' Királyné-
nak-is dolga iszonyú keferves vala az egész ud-
varbéli leányokkal egyetembe, s az egész Nea-
pol városa-is.

Mindenütt immár eleget keresték vala az a-
latta valók, de nem találhaták; és nem-is tudha-
tának felölők semmit, s az hatodik napon viz-
sza jövének azokban, némellyek tizen-ötödik-
ben, de csak heában jártanak ki a' Király igen
meg-busula. Itt immár mostan el-hadgyuk a'
Királyrol való beszédet, és kezdgyünk viz-
sá a' szép Magelonáról beszélgetni, mely egy
erdőben a' tenger mellett a' Péter őleiben édes-
deden aluszik vala. E

jeau v. 1. c. 1. p. 1.
Miképpen az szép Magelona az Pé-
ter életben aluszik vala, és kívánnya vala
ötet alurva meg-néznie, de utollyára
osztán meg haragult vala.

A Mint ide fel hallátok, mint a' szép Magelona Péternek életben el-alult volna, ott Péternek nagyobb gyönyörűsége nem lehetne, mint az ő szeretőjének meg-nézése, eleget sem tudálhatta az ő szépségét, melly előtte vala, és midőn már elégedendő-képpen meg-nézegette volna az ő piros ajakait és szép ortzáját, akkor nem tűrhette tovább, hanem ki-sinorozá és meg-nézegeté az ő szép fejér mellyerskéjét-is. Es midőn már azt meg-tselekedte volna, ottan szerelmében igen meg-gyulada, és gondollya vala magában, hogy ő menyben volna, azt is gondolá, hogy egyűld a' szerentse meg ne ártana, mindaz-által ez gyönyörűség nem sokáig tartta, mert ő ezek után nagy gyötrelmet szenvedé. Akkor Péter a' szép Magelonát ekképpen meg-nézegetvén, egy darab vörös tafotát látta a' keblében őszve-hajtogatva, kit el-vévén fel-bontva, meg-akarván tudni mi volt habenne, kiben találálá amaz szép három gyűrűket, mellyeket Magelonának adott vala, kiket ő igen szeretett, és az ő kedvéért szépen el-tótt vala. A' Péterpenig mikor a' gyűrűket meg-nézte volna, ismét

mét őket a' tafotában úgy be-takará, mint az el-tótt volt, és egy köre tövé maga mellé, és ismét a' szép Magelonát kezdé nézegetni, ki szerelmében úgy el-szunnyadván, azt sem tudgya vala ő hol volna. De az Isten meg-mutatá neki, hogy ez földön kevés gyönyörűség volna, sőt inkább csak mérő keferűség, azonban egy prédával élő madár el-juta, ki a' vörös tafotát látván, azt alitá hogy hús volna, fel ragadá a' tafotát és el-repüle vele.

Miképpen Péter az madarat követé
vala, kövekkel hajigálván utánna, és az
madár az tafotát az tengerben
ejtette vala.

M Időn Péter látta volna, hogy a' madár az gyűrűket el-ragadná, igen meg-háborodék, azt gondolván magában, hogy ha a' szép Magelona meg-tudgya, igen fog reájánakhez-telni, kit nem örömeft haragítani-meg. Az on-riál palástját csak lassan a' szép Magelona feje alá tévé, félti vala hogy fel ne fertkennyen, és a' madarat követé kövekkel utánna hajigálván, mert a' gyűrűket örömeft tőle víszsza akarja vala, nyernie, kit mind addig űze és kergete, vala-míg a' madár el-ejténé a' tengerben, az után az madár egy kis kősziklára űlt vala. Melly kőszikla mellett oly mély víz vala, hogy a' kőszikla-

járni nem mehet vala, ki miatt ő is fél vala abba
 menni hogy belé ne halna. A' kősziklán ülven
 pedig a' madár a' gyűrűkkel, mind addig haji-
 gálá Péter kővékkel, hogy el-kergetvén onnét,
 a' gyűrűket a' tengerbe ejtjé, és el-répüle onnan.
 A Péter pedig a' vizen által nem mehet vala,
 mert belé halna, noha a' partol nem mészze va-
 la, és ide s-tova jár vala, keresvén valamit a' kinn
 által meherne, és monda magában: Oh én é-
 des Istenem mit tselekedtem én, hogy ott nem
 hadtam a' gyűrűket az hol voltanak, melly én-
 nekem nagy hasznomra szolgált volna, és im-
 már a' szép Magelona-is ott mit tselekedik, hogy
 illy sokáig itt maradok, ki engemet eddig fog
 keresni. Mind addig járván pedig ott szélyel
 Péter, míg egy kis hajotskára találá, kit az halá-
 szok hadtak vala ott, a' mely semmire kellő va-
 la, ürülven pedig Péter belé hága, de az ő örö-
 me nem sokáig tarta, mert egy páltzával vezeté
 magát a' kősziklához, kit véletlenül talált vala,
 de a' mindenható Isten, mindeneke az ő aka-
 rattya szerint szokott tselekedni, úgy adá, hogy
 egy nagy szél támadá, melly a' Pétert szintén a'
 nagy tengerre hajtá akarattya ellen, kit járván
 Péter hogy a' partul mészze bé-hajtaná, és nem
 állhatna ellene, gondolkodik vala nagy veszedel-
 me feől, mellyben vala, az ő halálos veszedel-
 mé szeme előtt látván, és az ő szép Magelona-
 jác

jác miképpen ott el-hadta volna, kit él me-
 fokkal inkább szeret vala, az erdőn alig o-
 félven, hogy ott szörnyű halállal men-
 na, és segítség és tanács nélkül kétségben
 továbbá azt-is gondolja vala, hogy magát
 tengerbe ölné, és szíve fájdalmát többé ne lá-
 ná és ne szenvedné. Mind-az-által az, a' ki e
 világon az embereket minden-féle fanyarusá-
 gok és nyavalyák által szokta gyakorta a' töre-
 delmességhez és szenvedéshez vezetni, nem
 engedé hogy ő rajta valami történnyék. Il-
 met a' Péter észére juta, a' mint az ember szokó
 jutni, és imádkozik vala az Istennek, ki ekkép-
 pen szólá magában: Oh melly gonosz vagy
 én, és miért akarnám én magamat el-veszteni
 mert annélkül-is közel vagyok a' halálhoz,
 hozzám fűt, hogy engemet meg-foghasson.
 azért nem kell énnékem ötetl-
 resnem. Oh
 mindenható és örökké való Isten, kérlek t-ge-
 det, bocsásd-meg énnékem minden bűneimet,
 mellyekkel te ellened voltam. Oh mindenhá-
 to Isten, annyira vétkéztem én hogy fo-
 szonyub halált érdemlettem volna ez jelen va-
 lonál. Oh Ur Isten irgalmaz énnékem, örö-
 mest el-szenvedem, de nagy örömmel inkább el-
 tűrném, csak azt meg-tudhatnám, hogy ha az
 én szerelmes társom valami fájdalmokat szen-
 vedé, de az lehetséges dolog. Oh jaj, oh jaj

szerelemes szép Magelonám, edgyetlen-egy
 tenni kint az hatalmas Királynak, miként fogja
 pengig a' elmes szived ezeket el-túrni, és a' kietlen
 gall Pérol magadat ki-vezetni, mivel hogy te,
 a' gyengén neveltettél fel! Oh jaj, és ugyan
 Aa, vallyon nem vagyok én azért hamis és hi-
 resden ember, hogy én tégedet a' te atyád és a-
 layád országából ki-hoztalak, az holott te olly
 gazdagon és kenyesen fel-tartattál? Oh jaj, én
 szerelmes és kedves társom, nő már halálnak
 hagyok fiá, mert én el meherék előtte, én velem
 keves dolog múlik el, de te read nagy kár kö-
 rvetkezik, mert bizonyára e' világon te náladnál
 iszebb nincsen.

Oh mindenható és örökké-való Isten, én te-
 Péked és a' te oltalmazásban ajánlom ötet, kit ő-
 szizz-meg minden gonosztul, mert te jól tudod,
 hogy mi kö-öttünk semmi olly rend-kivül va-
 so szeretet nem volt, azért oh Isten, ki a' kefere-
 deteknek vigasztalja vagy, kérlek tégedet, ne
 hadgy engemet el-veszni, hanem inkább lelke-
 met boldogítsad, és a' te ki-mondhatatlan irgal-
 maságból könyörűlly én rajtam! Oh én sze-
 relmes Magelonám, soha már tégedet nem lát-
 hatlak, se pengig te engemet, a' mi házasság-béli
 fogadtunk csak igen rövid ideig tartaték. Oh
 vajha Isten akarta volna, hogy én immár meg-
 holttam volna, és az előt két nappal e' világból ki-
 mul-

tengerbe merült volna, az holott szív-bél me-
 trelmétől meg-szabadult volna. Így gon-
 kodván Péter az ő szomorú életéről, de n-
 az-által nem tetteté szomorú voltát, haszn-
 meg-keferegett szível volt-is, sőt gyakort
 vala az Istent, hogy a' mint a' tengeren val-
 szedelemben segítéke volt, úgy tovább-is m-
 seggel lévén kegyelmes légyen néki, és mit
 szent házasságot a' dgya meg-érni az ő ha-
 lott. Sok alamisnát osztogat vala a' szegé Me-
 refzyéneknek az ő szerelmes szép Mageloná-
 ért, és az Istenben bizodalmit vetette, h-
 tet el nem hadgya. Itt immár meg-szűn-em,
 Péterről való szöldről, és a' szépe Nemes
 beszélgessünk, miképpen járt ő- Bizony-
 mából az erdőben fel-serdon, és sohult-
 ilyen n-
 is

*Miképpen az, szép Magelonát
 vén aluszik vala az Péter Palastján, en-
 dőn fel-serkent volna, csak maga-
 egyedül vala.*

MIdőn már a' szép Magelona kedve szeré-
 eleget alutt volna, mert el-is fáradt vala, a-
 az előt való éjel nem alutt vala, kit ő nem sol-
 kott volt, ki egykor fel-serkenvén, azt gond-
 lya vala, hogy az ő szerelmes Péterével volnag-
 sejét ölében tartaná. Es akkor fel-rekinev-
 monda: Szerelmes Péterem, bezzag sokáig

n, talám ellened vagy, és így körülötte
 elnézvé, senkit nem láthata, és fel-kelvén
 meg-ijede, és kezdte nagyon kiáltoznia az
 en: Péter, Péter, de senki nem felel va-
 a. Es midőn senkit nem látva sem halla-
 nem lőrvolna tsuda, ha mindgyárt ott eszé-
 távozott volna, kin igen kezdte sirnia, imit
 járván az erdőben, mind addig kiáltván,
 Péter, mig kiálthatott. Midőn már fo-
 áltotta, hita és kereste volna, az sok kiál-
 bé-rekede, úgy annyira, hogy az miatt az
 fájva, és vélvén hogy majd meg-hal-
 veitkezni miatt el-bágyadván az földre esék,
 mint egy meg-holt nagy sokáig,
 Oh minde apenig észére jutot volna, fel-üle,
 I-éked és a te panaszt tenni, kit ember
 fízz-meg rándengon, és mőnda: Oh én sze-
 l hogy mi-rem, sz. p szereknem, én edgyet-
 so szerem, reménségem, hogy így vesztélek-el, és
 de-él-tőlem, és miért hagy-így el en-
 met te hű társodat, azt jól tudhatod, hogy te
 ad nélkül még az én Atyám házána-l-is nem
 tem, az hol én kényesen és gazdagon fel-
 tattam. Oh jaj és csak jaj! vallyon megon-
 ház most te, hog' engemet itt ez pusztavad er-
 ben hadtál, és mint élhessek én itt el? Oh én
 galatos Uram, vallyon mtsoda tévelygésbé-
 dofol, és te engemet itt hadtál ebben a' sűrű
 bokrok.

bokrokban, a' holott majd szörnyű halálai me-
 fogok halni? Oh jaj, és csak merő jaj! mit tse-
 lekedtem ollyat ellened, hogy te engemet az
 Atyámnak házábol el-hoztál, ki az Neápolyn
 Királya, és így immár engemet csak nagy fá-
 dalmokkal és sanyaruságokkal öletz-meg, va-
 lyon akkor illy szeretetett mutattál-é hozzám?
 Oh én szerelmes Péterem, találtál-é valamit
 bennem ollyat, ki kedved ellen volt volna?
 én így magamat csak te reád bízam vala. Me-
 z énté hozzád való szeretetem engemet erre
 itt, és az emberek között senki úgy szíve-
 nem forgott mint te. Oh drága Péterem,
 vagy az te Nemességed, hol az te Nemes-
 ved, hol az te hited és fogadásod? Bizony
 undok ember vagy ez földön, és sohált
 nya szűlőtte-is nem lehet ilyen minde, m-
 azáltal az én szíve-
 tud és gonnsztrád nem-is hágy mondan-
 jaj, medgyek mar én, bizony te vagy amaz
 sodik jáson, én pedig az második Medea-
 iga
 így keseregven fels-alá jár vala ide s-tova, ke-
 vén Pétert az erdőn által, és széllyel jártában a-
 lala valami lovakra, kiket látván újab panaszol-
 kodo fírást kezdte tenni, és mőnda: Bizony én
 szerelmes Péterem most vezem eszembe, hog'
 te nem akarod szerint váltál én tőleni, kit e-
 hiszek. Oh jaj, én hű szerelmem, én pedig

len, hogy ilyen meg-utáltatva kellett meg-
 bennem, kiért az én szívem mind az halálig ke-
 gáll. Oh micsoda állat választotta el minket így
 egymástól! Hát hol volt, miért hogy én-
 nem vagyok az halálnak leánya? Bizony ez
 földön egy szegény Leányzót nem talált ilyen
 nagy szerentsétlenség mint engemet. Oh te
 szerentse, nemcsak ez néked első dolgod hogy
 szegény jámborokat kezdted kefergetni, ki-
 hagytál éppen az Fő személyekkel leginkább ver-
 tekeddel. Oh te nagy jószágú isten, ki minden
 vesztéstől meg fosztattaknak és el-hagya-
 tnak vigasztalójok vagy, kérlek tégedet, vi-
 k. Értelme meg engemet is szegény Leányodat,
 Értelme és őrizd meg az én elmémet, értelme-
 fűzzed okosságomat, úgy hogy se testem se lel-
 l hogy el ne vesztsem, és engedgyed énnékem az
 fő szemeimmel meg látnom az én szerelmes
 deamat, minek-előtte meg-halnék. Oh jaj,
 tudhatnám hol vagyok én, bár ez világ végén
 nem tudom fel-is még is ötöt követném és fel ké-
 rnének, mert el-hízzem kétség-nélkül hogy ez
 világszalkodás gonosz Lélek által vagyok, mivel
 hogy mi közöttünk nem az gonosz bujaszere-
 tet volt, nem engedvén az gonosz indulatok-
 nak, és így talám ötöt azért más országban vit-
 te, hogy így két szeretőket egymástól el-válasz-
 tana. Illyeket és ezekhez hasonlók fokat elő-
 szám.

számlái vala az szép Magelona magában, panasz-
 szokodván nagy szerentsétlenségén, az ő sze-
 relmes Péterét ide s-tova járván az erdőben,
 keresi vala, mint egy el-hagyatott aszfony, hal-
 gatozik, hogy ha valamit halhatna és érthetne
 felőle mind közelről és meszféről. Annak-
 utánna egy fára hága fel, és széllyel nézél vala,
 hogy ha valamit láthatna, de semmit egyebet ő
 nem láthatna csak pusztá erdőt és az tenger par-
 tyát, azon túl pedig csak az nagy mélységes ter-
 gert szemléli vala, és egész napon marada ott a
 szép Magelona ital és étel nélkül. Osztan hogy
 az éj reája jutott volna, egy nagy öreg fát kere-
 se, az kire nagy kinnal fel-is hága, és egész éjjel
 azon üle, de ő keveset nyugovék és aluvék raj-
 ta, mert igen fél vala az fene vadaktul, hogy va-
 lami módon azok által veszélybe ne jutna, ki az
 egész éjjelt csak gondolkodással tölte el, azon-is
 gondolkodék hogy hová légyen és mit se-
 kedgyék ez után, melly felé kelessék indulnia,
 mert magában el végezte vala, hogy soha Attya
 házához nem megyen, hanem magát el-titkol-
 lyá, mert igen fél vala Attya haragjátul, és utol-
 lyára azt-is végezé magában, hogy ez egész vi-
 lágon az ő szerelmes Péterét mindenütt keres-
 néje.

*Miképpen ismét az szép Magelona
az fárolle szálván, arra az helyre mene, az
hol az Lovak valának, és feloldozá-
zokat, hogy akarhová szabá-
don mennének.*

Hogy immár meg-virradott volna, ottan az
fárolle-szálla, és az lovakhoz mene, kik kö-
tözve valának, és el-szabadítá őket, erőssen sir-
ván monda: Mint én magamban gondolom,
hogy miként, úgy-mond, az ti Uratok el-vezé,
ki engemet keres ez világban, úgy én-is titeket
el-eresztlek, hogy ez világban szélyel menne-
tek, az hová akartok, és az fűkéket is ki-voná a
fejekből, és szabadon hagyá menni szélyel az
erdőben, az hová színtén akarják vala, ő pedig
mind addig jára az erdőn, keresvén utat, míg
az ország úttyára találá, mely út Romában mé-
gyen vala: midőn ő arra az útra talált volna, vi-
szont ismét az erdőbe méne, és keres vala edgy
sűrű és magas helyt magának, a' honnét ő min-
denüvé nézhetne ki hol járna, de semmit nem
láthata.

Ott ő midőn egy ideig maradt volna, vég-
re oltán láta mint ha egy Butsú járó aszfzony
jöne, melyet hozzája hiva, ki azonnal hozzá
menvén kérdé tőle mit kívánna; ő pedig kéré
Butsú járó aszfzonyt, hogy minden ruháját
ő né-

ő nékie adná. Hogy az Butsú járó aszfzony ez-
zeket hallaná, azt gondolá magában, talám itt
ez nem egyedül vagyon az erdőben, és azt itélé
abbol, hogy az szép Magelona ötet tsak tsúfolná,
és monda: Kegyelmes és kedves aszfzonyom,
ha tenéked jó ruhád vagyon, nem kellene te-
néked így tsúfsággal illetned az miszerzetün-
ket, mert az olyan szép szoknya, kit te viselsz,
tsak az testet ékefiti, de az én szoknyám, oly re-
métségben vagyok, hogy az én lelkemet fogja
ékefiteni. Felele az szép Magelona: Enszerel-
mes néném, kérlek tégedet, azon te semmit ne
busuly, mert én igaz szívből szólok, és te veled
akarók tserélni. Midőn az Butsú járó aszfzony
ezeket az szokot hallotta volna, hogy igaz szí-
vből és akaratból szollana, minden tréfa nélkül,
azonnal le-vetkőzödék, és minden ruháját né-
kie adá, hasonló-képpen az szép Magelona-is az
ő ruháját, és így az Butsú járó aszfzony ruhájá-
val meg-ruházá, úgy annyira, hogy ötet szemé-
lyében sem ismerik valamég, és ha valami oltatá
meg-tettzés volt-is benne, az nyálával mplotn-
dón sárt tsinála, és azzal bé-kené, hogy őt keresik
ismérhetnék.

ss(o)ss

ötet nem
bban az ru-
gy mint eg
lipo ályban
azok közt
min

*Ugyképpen az szép Magelona Romá-
ban méné az Butsú járó aszszony ruhájában,
és osztán ötöt egyjambor aszszony
házába fogadá.*

A Bban az ruhában a szép Magelona Romába indula, és mind addig méné, míg az városban juta. De mihelyt bejutott volna, azonnal az szent Péter Templomában méné; és az nagy Oltár előtt térdre esvén, azonnal nagyábitatossan kezde firni és fohászkodni, és illy formán kezde imádkozni:

Oh mindenható és örökkévaló Isten, Jéhus Christus, ki te engemet a te áldomásodbul nagy gyönyörűségben éltetél, és társalkodattal való engemet ez világnak edgy kegyesével, kiben inkább szeretek vala ez világon lévő minden embernekél, de imé tsuda-képpen az te végezésed szerint tsuda képpen bennünket egymástól elválasztál.

Oh én Istenem, ez mind az mi bűneinkért; denűvő mert igen vétkeztünk te ellened. Oh láshatalmas és nagy jószágú Isten, bár ne adtal

Ott őttem ötöt, ha ily hamar vízfönt el-vá-re osztán öt egymástól bennünket, de alázatofjóné, mel tégedet az te emberré való létédért, menvén hozzánk hasonlová lőtél; neha bűn-

Butsú jte bő irgalmaságodnak általa, hogy
az te

az te jó akaratod és kedvedből, ha lehetséges, add-még vízfönt énnékem az én szerelmes Péteremet, az kinek én Isteni szerzésedből házasságra adtam volt magamat. Oh jószágos Christus, kérlek tégedet, vigasztald-meg az te leányodat, az ki most hozzád járul jó szível és akaratall, és ne hadgy engemet ez világban illy nagy keferűségben élnem. Oh te nagy hatalmú Isten, kérlek tégedet, őrizd-meg az én szerelmes hű társomat a Pétert, az ki tégedet minden ő dolgaiban és kísértetiben tisztelt, hogy ha ő még él, segítsed hogy én hozzám jöhessem, és én ő hozzája; és hogy az mi életünket jó béke-ségben végezhesük-el ez világon, és hites házasságban élhesünk; Segíts, hogy mi, nem úgy mint vesztettek, ez világon csak széllyel járjunk, és az mi szeretettünk tőlünk el-vesztzen, hanem inkább mutasd-meg rajtunk az te bő irgalmaságodat, és hozz őszve bennünket. Es midőn már az ő imádságát el-végezte volna, fel-kele, és edgy szállásra akar vala menni, azonban látá az ő atyafiát, az annyának ösét, az Templomban jární, több társaival, az kik őtet ott kerefik vala, kinn igen el-ijede, mind-az-által őtet nem vóvék eszekbe, és senki közülök abban az ruhában meg nem ismerheté, mint hogy mint eg Butsú járó aszszony úgy jár vala, az lípo ályban az értizen-ötöd napig marada, ő-is azok között

mint edgy Butsú járó úgy jár vala minden nap az szent Péter Templomában, és el-végezi vala ott imádságát nagy keserves firással, bizván az Ur Istenben, hogy még végtére meg-halgaatná az ő imádságát. Es azonban míg ő ott volna, gondolá, hogy a' Provincia országban mérne; ezt gondolván magában, hogy ő ott hamarébb tudakozhatnék felőle; és elébb halhat valamit róla, és így az útnak indúla, mind addig méne, míg Genuig városába juta, az honnét ötet jól el-igazíták a' Provincia felé, közel való és bátor-ságo-utat mutatván néki. Az holott néki illy tanátsot adván, hogy a' tengerre menne, mert a' tengeren leg-közelebb és bátor-ságosabb volna. Es midőn már a' tenger révéhez jutott, volna, találá ott egy hajót, ki már tellyességgel induló félben vala, mellyel az holt tenger mellé akarnak vala evezni. Es meg-alkuvék annak Patronusával, el-menvén oda vélek; és midőn oda jutottak volna, azonnal edgyik nap a' vára-szon által menvén, mint egy szegény butsú-járó aszszony, holott ötet egy jó aszszonyi-állat meg-szólitván, be-fogadá az ő házában Isten nevébe; kik edgyütt éven és iván, étszakára egy tiszta-ágyban fekteté. Az napon penig tudakozik vala a' szép Magélonátul a' butsú-járó dolgok felől. Ki elő-számlálván mindeneiket, hogy ő mint járt volna Romában. Annak utánna az

szép Magéloná-is tudakozni kezdé az ott v-
országoknak szokásiról és tulajdonságiról, és ha az idegenek bátorsággal járhatnak e! Akkor így felele néki: Tudgyad jól édes butsú-járó aszszonyom, hogy minékűnk ez Provincia or-
szágban, egész Arragonáig, békeséges útunk vagyón, az mi Urunkat penig Provinciai Grof-nak nevezik, melly igen hatalmas Ur, ki az ő or-
szágát jó békeségben tartya, úgy annyira, hogy csak egy ember-is nem mondhattya, hogy vala-
kin valami gonosz esett volna, mert az ő paran-tsolattya bátorságot és igazságot tart, sőt mind a Grof és Grofné igen jók és kegyelek a szegény emberekhez, csak hogy mostan ők igen szomor-
ruvak, és mi is mindnyájan vélek edgyütt az e-gész alattá valók, az ő fioknak miatta, kinek Pé-
ter vala neve, melly igen fő és drágalatos vitéz vala ez világon, melly két esztendővel el-méne ország látni és az vitéz játékokban tanulni szél-
lyel e' világban, ki felől semmit nem halhatnak; azon félnek hogy valahon meg-holt volna, a-
vagy valahol nagy kár-vallása történt volna, ki-ből valami nagy kára következne. Esekkep-pen osztán kezdé elő-számlálni a' Péternek jó-ságát és jó-ságo-s tselekederit. Midőn a' szép Magéloná hallá a' Grofnak és a' Grofnénak hi-rét, és a' Péter hogy még hazanem jött volna; akkor elzébe vővé, hogy a' Péter nem ő aka-
rá.

mittyokból ment volna eltőlök, hanem a' go-
nosz szereztes által, ő-is nagy bánatnak miatt
kezde ottan firnia, és az aszszony-is, gondol
hogy firna vélek edgyütt bánkodnék, annak
okaért őtet annál-inkább jól tartya vala, és ímne
kényszeríté hogy meg ott nála hálna.

*Hogy az szép Magelona az Pogá-
nyok portusára jutott volna, ott egy Ispotályban az
szegény emberek közzé szolgálni adá magát,
hogy ott szűzeességét inkább meg-őrizhet.
néje, és ott valamit halhatna az ő
szerelmes Péteréről.*

A Zon az étfzakán a' szép Magelona szivében
ezt fogadá, mint hogy a' Péter még haza-
nem jött volna, olly helyre adná magát, az holot
Istent szivből szolgálhatná, ugy hogy az ő szű-
zeességét szeplő nélkül meg-tarthatná, és hogy az
ő szerelmes Péteréről talám valamit ott halhat-
na és érthetne, hogy nem más helyen, és rüda-
kozik vala abban az országban olly helyről, az
holott Istenét szive szerint szolgálhatná; Felele
ez az jó aszszony, hogy tsak közel a' szigetben a'
pogányok portusán, az hová minden országok
ból mindenönnen való hajók és kereskedők
jönnek, és hasonló-képpen minden-féle szegény
beteges és erőtlen emberek ott találtnak. Így
ekképpen el-méne a' szép Magelona az hely lát-

ni, és igen tesszék neki, ott azon a' pénzen kenék,
nála vala, éppittete egy templomotskát, és ban-
kis Ispotályotskát-is három részre, abbá a' ággal
plomban tsináltata ő egy oltárt szent Pés mon-
teffégre, az ő szerelmes Péterének ke találánk
a' templomot-is nevezé szent Péter te Grofné,
nak. Hogy már a' templom és azn gyűrűket
készült volna, abban adá magát, és ernek adott
abban a' szegényeknek nagy áhitatket látván.
visele kemény életet, ugy annyira, hden firnia, és
sziget népe, és az ott való környül gy szolván:
szent Aszszonynak tartanák, és nevétt az az
Butsú járónénak. Es Oltár jövede Midón pe-
ban az templomban sok emberektől jén firna,
mefszre el-hirefedék, ugy hogy a' Grov kiáltást
né, a' Péter Szüléi, nagy kívánsággal aka igen-
la azt látni. Történék azért egykor, hogy ka-
az Templom és Ispotály látni menni nek, látá
az Ispotálybéli Aszszonynak minden dolgait,
igy szollának egymás között: Szent Aszszony
lehet ez. Az Ispotálybéli Aszszony hogy őket
ott látta volna, hozzájok méne, mert minde-
nekhez tudgya vala magát alkalmaztatni, és bő-
tsületet tón nékiek, melly bőtsület tételt mind
a' Grof és Grofné igen kedvellék az őt seleke-
detivel edgybe. Akkor a' Grofné beszélgetés-
nek okaért, szoll vala véle külömb-külömb-
féle dolgokról, és a' Grofné meg-mondá neki
F 3 hogy

az ő nokor Péterén igen kelesvelek volt
mitty, és kezde kelesvefen firnia. Az Ispotály-
nos Afzszony pedig az ő tehetsége szerént vi-
kezdéva vala őtet, noha inkább majd őtet kellett
hogy fíraiztalnia, hogy nem mint a Grofnét,
okaért őnként a Grofné az Ispotálybéli afzszon-
kényszerítendőtették, kinek monda, hogy un-
eg kerelné, és ha valamire szüksége

*Hogy a kérne, mindent adna. Kit az Is-
nyok portuszszony igen köszönnéki. Akkor
szegény Ispotálybéli afzszonyt azon igen ké-
hogy ottani kéré, hogy az ő fiok felől va-
néja. Az Ispotálybéli Afzszony sziből
és így egymástól el-váának. Az*

Azon Afzszony pedig ismét méne a szegé-
ezt, és szolgál valánakiek, mint az előtt, és
nem ny életét elvalaközöttök.

*Így
Miként ott annak az helynek halászai
edgy nap halásznának, kik fogának edgy szép ten-
geri Farkas nevű halat, kit szépségeért
ajándékoznak az Grofnak.*

Edgy napon pedig történék, hogy annak az
helynek halászi a tengerben halásznának,
fogának edgy tengeri Farkas nevű halat, a mely
igen szép vala, és az ő szépségeért ajándékozá-
zta Grofnak, melyet tőlök nagy jó kedvel el-
oga. Midőn már az hal az szolgál által az
kony-

konyhára vitettetett volna, hogy el-készitenék,
azonnal találá, az ki őtet fel-hasítá, az hasában
vörös tafotát, és midőn ezt látnák, gyorsasággal
az Grofnénak fel-vivé edgy leányzó, és mon-
da: Kegyelmes Afzszonyom, im mit találánk
az halban. Akkor tőle el-vővén az Grofné,
fel-bőttá, és találá abban amaz három gyűrűket
mellyeket az ő szerejmes fiának Péternek adott
vala, mikor tőlök el-ment volna, kiket lárván-
ottan meg-ismére. és kezde kelesvefen firnia, és
nagy busultában fel-s-alá jár tában, így szólván:
Oh jaj, mindenható Ur Isten, mit vétett az az
ártatlan, hogy őtet ez hal el-nyelte? Midőn pe-
dig az Grofné igen klátozván erőssen firna,
maga-is a Grofoda menven, az nagy kiálkást
hallá, melyet az Grofné rész-en vala, kinn igen-
el-ijede, és okát kérdezi vala, és fíet vala az ka-
morában az Grofnéhoz, hogy meg-tudhatná
annak okát mentül hamarab.

Mihelyt pedig az Grofné az Urát látná, ottan
panaszolkodó firással így szólla néki: Oh jaj,
jaj, ez az okatlan állat mely rosz és gonosz birt
hozott minékünk az mi édes Péter fiunk felől!
és meg-mondá néki, hogy edgy darab vörös
tafotába takarva amaz három gyűrűket találák
az halba, az melyeket néki adtunk vala, az ő tő-
fünk való el-menésekor, kiket meg-mutatván
az Grofnaak; ottan meg-ismére őket, kinn ő-is

el izomorodék, es az ágyra borulván, majd e-
gész fél óráig sír vala, annak-utánna mint olyan
keresztvény Ur, az Grofnéhoz menvén, szép be-
szédekkel vigasztallya vala, így szólván: Tud-
gyad edes társom, hogy az mi fiunk nem miénk
volt, hanem az mindenható Istené, mert ő ad-
ta volt minékünk, és az ő kedves akarattyának
így tettzet, hogy így vegye el mi tőlünk, tehát
rajta nem szükség felettéb búsulnunk és kefe-
regnünk, mostan kérlek azért, hogy hadd-el az
te kedvetlen iszonyu siralmidat, sőt az Isten a-
zon áldgyad, hogy őtet nekünk adta volt, kit ha
tselekedéndel, az Istennek nagy kedvet tseleke-
déndesz, énnékem pedig örömet szerzes.

Akkor parantsolván az szolgainak minden-
némű drágalátos kárpitokat le szedni az palo-
tában mindenünnen, és be vonni fekete posz-
toval, Mikoron pedig az alatta valók ezt meg-
hallották volna, ők-is az iffiú Grofon igen kez-
dének szomorkodni, mert őtet igen szeretik va-
la. Az után nem sokára az Grofné méne az Is-
potálybéli aszszonyhoz, az Templomot és Ispo-
tályt-is meg-látogatá, ki az Ispotálybéli aszszony
nak a történt dolgot panaszolkodva meg-mon-
dá. Es imádsága után meg-ismét méne az Is-
potálybéli aszszonyhoz, kit kézen fogván méne
véle edgy Gyónó székhez, kinek nagy fuhász-
kodással és keferűséggel így szólta, hogy ő neki
femmi

reménsége nem volna többé, hogy az ő
szerelmes fiát láthatná. Mikoron azért az Ispo-
tálybéli aszszony ezeket az Grofnétul hallotta-
volna, ő is kezdé igen keferűsén sírni, és mon-
da: Kegyelmes aszszonyom, ha az gyűrűk ná-
lad vadnak, mutasd-meg nekem őket. Az
Grofné elő-vévén őket, meg-nézetetté véle. Es
midőn ő azokat látta volna, ottan meg isméré
őket, és nem tsuda lótt volna, hogy szíve a nagy
keferűség miatt meg-hasadott volna, de mind-
az-által mint egy okos és kegyes leány, ki az ő
reménségét egyedül tsak az Istenben veti, ek-
kép-en szólta: Kegyelmes aszszonyom, ne ke-
feregj ennyire ez dolgon, melly talám nem bi-
zonyos, semminek kell tartani, ha szintén az gyű-
rűk, mellyeket te az te szerelmes fiadnak Péter-
nek adtál volt, lehetséges, hogy ő azokat talám
el-vesztette, avagy hogy másnak adta volt, azért
kérlek, hogy ezen ily igen ne búsulj és keferelj,
kivel Uradnak kedvet tészes, de így tsak keferű-
séget, mert ha keferegni lát téged, ő-is igen fog
rajta búsulni és keferegni. Hanem térj az min-
denható Istenhez, és köszönd-meg azokat az
jókat, kikkel tégedet meg-látogatott. Minden
tehetségével az mint tőle lehet, így vigasztallya
vala az Grofnét, noha az ő keferűsége-is nem
kiseb vala az Grofnéjénál, sőt nagyobb szükség
lótt volna őtet vigasztalni, mint azt az Grofné

akkor az Grofné nagy ajándékokat ada az Ispotályban az ő hialelkéjért, és kéré hogy érette könyörögjön; hogy ha pedig még él, valami hirt hogy ő felőle hallasson, és így osztán ezzel el-méne onnét, de az Ispotálybéli aszszony ott marada csak nagy szomoruan, ki az Oktár előtt térdre elve, imádkozván kéri vala Istent, hogy ha még élne, hozná meg őtet az ő atyafiaihoz, de ha meg-holt, irgalmas és kegyelmes legyen az ő lelkenek, ilyé formán sokáig imádkozék. No már most el-hadgyuk az Grofrol és Grofnéről való beszélgést, mind az Ispotálybéli aszszonnyalegybe, és beszédünk legyen Péterről, hogy ő meddig volt az Szultán udvarában.

Miképpen Péter az Szultán udvarában boszszú ideig maradván, az ő okosságával az Szultánt és az ő egész udvarát igazgatója vala, kiért őtet mindenekig szeretik vala.

AZ Péter Szultántul sokáig tartaték Babylo-niában, ki úgy szereti vala őtet mint tulajdonságát. Az Szultánnál semmi oly öröm nem lehetett, az mellyben Péternek jelen kellett lenni, de még-is Péter szívében csak az szép Magelonát forgatta, kit nem rudna hová lőtt volna. Edgorkor magában ezt révé fel, hogy butsít venne az ő Urátul, és az ő Szüléit meg-látogatná. Törté-
ténék

tenék azért edgy nap, hogy az Szultánnak nagy Innepe, és szokásból sokaknak sok ajándékokat osztogatna ki. Akkor jó módot láta Péter az ő dolgában, és térdre elvén ő előtte, így szólla: Uram, melly sokáig vagyok immár az te udvarodban, de kíváltképpen az te dolgaidban, kiket én te elődban hoztam, tőled meg halgattattam, és sok emberek dolgát előttem jól el-végeztem, én magam számára valót penig soha semmit én nem kívántam sem nem kértem, annak-okáért mostan az te kegyelmességeddel akarok élni, és tőled edgyet kívánni, ha tőlem meg nem tartanád. Midőn azért őtet az Szultán látná, hogy ily alázatosán kéré őtet, monda neki: Edes Péterem, tudhadd, hogy az kit te én tőlem másnak kértél-is, azokat jó alkaratomból meg-selekedtem, mennyivel inkább ha te magad számára valamit fogsz kérni, jó szível tenéked én meg-adom, azért kérj az mit akarsz kérni, és én tőled meg nem tartom. Az Péter ez jó kegyelmes ígéretnek igen örül vala, és így szólla: Kegyes Uram, semmit egyebet totőled én nem kívánok, hanem csak ez edgyet, hogy engemet kegyelmességedből engedgy haza men-nem, hogy az én Szüléimet és atyámfiait meg-látogathassam, mert miulta én az te udvarodba vagyok, semmit nem hallottam ő felőlők. Azért kérlek, hogy énnékem ezt kegyelmessé-
b

ól meg-engedgyed, és semmi nehézséged ezért ne legyen én reám.

Midőn Szultán Pétertől ezeket meg-értette volna, igen meg-haragvék, és monda: Edes Péterem, és jó atyámfia, kérlek tégedet, hogy ne többé az te el-menésedről meg ne emlekezzél, mert nem mehetz sohová job helyre, az hol tégedet jobban tartanának, mint én tégedet tartalak, és nem-is lehet egy atyádfia-is tenéked, az aki te veled annyi jót tenne, mint én te veled tettem, annak-selette én tégedet nagy fő emberré akarlak tenni ez országban, és ha tudnám hogy ez ellenem volna, meg nem igérném tenéked, de mindazáltal kívánságodat meg nem vetem fogadásom szerént, noha az te el-menésed engem meg-háborított, de ígéretem szerint meg-tartom szomat. De úgy hogy ha énnékem ezt fogadod, hogy Szüléid meg-látogatása után ísmét vizsgálja jósz hozzám, kit ha tselekezzel, okos lész, mellyet Péter fogada néki.

Ezek után Szultán az ő Országán által menő szabad Levelét adá Péternek, mellyben írva ez vala: Valamelly helyett Szeretsen országban. Péter járna és kelne, mint magát az Szultánt megtartsák, és mindenben elő-segítsék őtet az mi-ben kívántatik, az mellett elégedendő aranyat és ezüftöt adata néki a Szultán Péternek az út-ra. Es így Péter szükségére valót eleget vón, az után

után Szultántul butsuját vővé, és tenak eredt az ő el-menésén penig fokari firnak vala, mert őtet igen szeretik vala. Tsak liamár Alexandriában juta, és midőn oda jutott volna; ottan meg-mutatá az Szultán Levelét az Város Birájának. Midőn az Levelét meg-olvasta volna, nagy bótsületet tőn Péternek, és vivé őtete egy fő szállásra, ki minden szükséges jókkal teli vala, és ott tizen-négy tonnátskát tsináltata, mellyeknek két felében Sót tévén; az közepiben penig az Kintset rakatá.

Mikor Péter az Provinciában akar na menni.

E Dgykor edgy napon mikor már mindeneket el-készítene; ottan az tengerhez méne, mindgyárt szerentsére egy Hajora talala, melly Provinciában akar vala menni, ki minden-képpen kész vala, és induló félben vala, akkor szólá Péter az hajo Patronusához, és kéré őtet hogy tizen-négy tonnátskával magával egybe el vinné, így szolván, mert ő azokat egy lipotálvban igérte volna, kit én tőled nem kívánok ingyen. Midőn ezeket hallotta volna az Hajó Patronus, így felelvén néki, és monda: En, úgy-mond nem bánom hogy velem el jósz, de az tonnákat azt adom tanátsul hogy itt hadgyad és ne vigyed-el magaddal, mert ha az Provinciában ju

é táncolász, ott elég oltsó Sót találhatz. Akkor így
 felel: Péter néki: Ne légyen néked arra semmi
 gondod, mert én tenéked azokért jól meg-fi-
 zetek, csak te el-vidd azokat, mert én oda visze-
 rőket az hová nékem tettik. Midőn azért az
 Patronus ezeket hallotta volna az Pétertől, be-
 kévellőn és halgata, az Péter pedig az Patronus-
 nak jól meg-fizete az vitelért. Akkor hagyá
 k az Patronus az tonnákat az hajoba hordatni, és
 az mit vele akarna tenni, ő reá hagyá, mert Isten
 segítségéből útnak eredne, csak jó szél lenne, és
 azon éjel jó szél támadá, és az Vitorlákat néki
 drefeltvén, jól és szerentiésen jutának egy Szago-
 fona nevű szigeten, holott édes vizre találának.
 Az Péter pedig igen fáradva ki-méne az partra,
 nem akara az tengeren háltni. És hogy az part-
 oraki-ment volna, és ott széllyel ide s-tova jár-
 kálna, szép virágokra találá, kik köziben ülver-
 lé egy részent bánattyát felejté, mert az többi kö-
 zött edgyet olyat találá, a ki mindeniknél mind
 sz szaggal és szinnet szeb vala, és azt le-szakasztván,
 vafébebe juta azoñal az ő szép Magelonája, és így
 Pékeзде szóllania: Mint ez az szép Virág az több
 virágokat fellyül halladgya, ékképpen az szép
 be Magelona-is az ő szépségével minden Szűzeket
 és az Afzfonyi-állatokat fellyül hallad, és igen kez-
 a. de firni, és nagy szívbeli gyötrelmet kezde szen-
 edni, és azon gondoleodék, hogy ő hová lött
 volna.

volna. Ez ilyen között az álomtul el-nyomtat-
 tatván, el-aluvék, azoközben jó szél jöve, és az
 Patronus mindeneket az hajoba hivatván hogy
 jönének. Akkor az Patronus látá hogy az Pé-
 ter nintsen jelen, parantsolá őtet kerélni, de őtet
 meg nem találhaták, nagyon kiálták vala, de
 az álom őtet igen el-nyomván nem halhatá. És
 hogy őtet nem találhaták, az Patronus, mivel
 hogy jó szél vala, nem akará az jó alkalmatossá-
 got el-múlatni, és meg-hagyá az Vitorlákat e-
 resztetni, és el-mene. De az Péter aluva ott ma-
 rada aluva. Azok pedig mind addig hajozának
 míg az pogányok portusára jutának, és ők ott
 az hajorolle-rakodának. Mikor azért a ti-
 zen négy tonnákra jutának, mondanak az Pa-
 tronusnak: Mit tegyünk az Nemes ember ton-
 náival, ki az Szagoria szigetében marada, ki az
 Hajóbért-is jól meg-fizeté, mint hogy azt mon-
 dá, hogy ő azokat egy Ispotályban adná? Ak-
 kor edgyet értvén ezen meg nyugovának, hog-
 azokat ők az Szent Péter Ispotályában adnák,
 ezt gondolván magokban, hogy job helyre né-
 adhatnák. Akkor az Patronus inéne az Ispo-
 tálybéli afzfonyhoz, és meg-mondá neki, hog-
 az tonnákknak Ura el-vészett volna, azért azokat
 ide az Ispotályban adgya, hogy annak lelkéjére
 Istennek könyörögnének.

Miképe.

*Miképpen az Ispotály-béli aszszonnyal
minémü nagy gazdagságot, Aranyat, Ezüstöt és
drága kőveket találván az tonnákban, mel-
lyek az Ispotályban Isten nevében
adattak vala.*

Edgykor történek hogy az Ispotálybéli Aszszonnyak Ső kellettnek; fel-bontá edgyikét az tonnának, kinek közepibe nagy kintset találá mindaranyba, kitől el-ijede, és másikat vón elő, kit fel-bontván, szintén úgy találá mint az első, ki monda magában: Oh te szegény ember, Istennél legyen az te lelked, mert látom én hogy most nem vagyok meg-környékezve én nagy fok féle rosz kedvetlenséggel, győtrelemmel és ke'erúséggel. Az után egymás után az többit is mind fel-bontá, kikben nagy gazdagságokat találá. Azonnal sok Kő-műveseket és egyéb műveseket hozata, és az Templomot nagyobra kezdé éppíteni, és edgy nagy Templomot és Ispotályt éppite, mellyben az Isteni szolgálatok és egyéb ahoz való dolgok job módgyával ki-szolgáltathattak, ki olly igen el híresedék, hogy meszizűnnen is sok emberek jönnek vala oda, és Alamifnát hozván áldoznak vala, és tsudályák vala az Ispotálybéli aszszonnyak építését, nem vélik vala annyi pénzét.

Miként

Miként ismét az Grof és Grofné a Magelona szent Péter nevű Templomának meg-látogatására mennének.

A Grof és Grofné, ismét nagy áhíratóságok, bol a Templom látnia menének, holott egy-prædikációt halgatának. Annak-utánna az Ispotálybéli aszszonnyal beszélgetnek vala, az ki őket mindenkor vigasztalván így biztatá, hogy ők az Isten jó voltában semmit ne kételkednének, mert még egyszer őket az ő fokkal megörvendezteté, noha neki kell vala az vigasztalás, mint ez kettőknek, mert az szép Magelona az Királyi birodalmat is el-hádtá vala érte, Szüléi Kegyelemféségeket azzal edgyütt el-vésztvén, azért az ő szerelmes Péterén inkább kesereghetett volna. Ezek után ismét az Grof háza méné. No kezdgyünk ismét az Péterről beszélgetnie.

Miképpen Péter az Szigetben marada aluva, az holott az ő szép Magelonájáról gondolkodik vala.

Péter aluva az Szigetbe edgy ideig maradt vala, éjszélkor tájban azért fel-serkenvén feltekinte, és azonnál az hol az Hajok állanak vala, oda méné. Es midőn az Hajokat nem láthatná, azt gondolá, hogy az éj miatt tréfáldódnék úgy, hogy ő azokat nem láthatná, és igen kezdé kiál.

G

Méni, de senki né felel vala néki. Akkor a nagy
 méivbéli bánat miatt holt elevené a földre esék
 s elméjétől el-távozik, annak-utánna kezd
 írni és monda: Oh mindenható örökké valo
 Isten, vallyon ha szakad egyszer immár vége é-
 letemnek, és mikor halok-meg? kitsodát tré-
 ált az szerentse illy sokszor meg mint engemet,
 &c. Oh mindenható Isten, nem elég büntetésé-
 az, hogy én az szép Magelonátul el kellett tá-
 lvozhom, és szerentsétlenül az pogányok kezé-
 ben elvén, keresztyén lévén, kellett nékiek szol-
 gálnom akaratom ellen-is sok ideig, azt itélet
 vala pedig mostan, hogy Szűlcimet meg örven-
 deztetem, és ide ez kietlen puszta találék jóni,
 mellyben semmi örömet nem találhatok, azért
 job volna meg halnom hogy sem éltiem, mind
 az által, oh örökké-valo Isten, ha ezeket reám
 botsátottad-is, örömeft el szenvedem, és bizom
 hogy immár életem meg-rövidülven az én ha-
 lálom által minden keserves nyavalyáim el-
 fogynak. Így sirván panaszolkodék az puszta-
 ban egész virrattig, és széllyel jarván hajot keres-
 vala hogy az Szigetből ki-mehetne, de nem ta-
 lalhata semmi segítséget. Mind-aáltal nagy ke-
 serőségében-is csak Istenről gondoldék, és azon
 kéri vala, hogy néki kegyelmes lenne. Az Isten
 is ugy adá, ki az övét nem szokta el-hadni, hog
 egy halász hajó édes vizzel oda juta.

Miképen

*Miképpen Péter nagy bádgyadásban
 felkelt vala az hajó el vesztése miatt, hol-
 ott az halászok reá találának.*

Az Halászok pedig az Szigetben ki-menvén,
 találák az Pétert el-nyúlva, holt elevenen,
 kinn igen szanako záriak, és adának néki fő szer-
 számot enni, és confectel irták, osztán fekteték
 az ő ágyokra, mellyet vélek az hajóban hordoz-
 nak vala, és jól be-takarák. Midőn egy kevés
 vártatva elzér-jött volna, vivék az hajoban, és
 Crapona városában évezének vele, és adák ő-
 tet egy lspotályban, el-menvéntőle. Mikor az-
 ért főkéig ő ott mulama sem éven sem iván, nap-
 rul napra inkább nehezédnek, noha ide s-rova-
 jár vala, hogy inkább meg-gyógyulna, de szive
 fájdalma és az nagy bánat nem enged vala, az
 holott kellett maradni majd kilentz holnapig,
 mig tellyelleggel meg-gyógyula.

*Miképen ismét Péter egy Hajóra sze-
 gödek, hogy az Provinciába vigye.*

Történék egy napon, hogy szokása-szerent az
 tenger partján sétálna, láta egy hajot kihez-
 mene, és hallá hazája-béli nyelven szólni, kiket
 meg kérde mikor akarnának el-indulni? Azok
 mondanak, hogy két nap múlva. Akkor Péter
 az Patrónust kéré, hogy ötet Isten nevében el-
 vinné, mert ő is abbol az Országból való voltia.

G 2

és sokáig betegeskedvén költség-nélkül valámádságát el-végezvén az Ispotályban méne-
volna. Akkor monda az Patronus, hogy örömin t beteges nyugodni, és igiretit bé-töltené
mest Isten nevében el-vízi, és jót-is telegekzik. Midőn pedig az Ispotály-béli afzszony szoká-
véle mint földiével, de elsőben az holt tengeren szerént az betegek környül járna, látván Pétert
által kelvén az pogányok portusára kell men-hogy nem régen jött volna, kit fel-költvén, meg-
nünk, kinek helyt ada és az hajoba szálla. Tör-mosá kezeit és lábait, és meg-is tsokolá szokása
ténék pedig hogy az hajos legények beszélget-szerént, és étel után sejér lepedőbe sekteté, és
nek vala az Magelona építette szent Péter tem-monda neki: Valamire szükséged lészén, tsak
plomáról, és Ispotályról. Midőn azért hallaná kérjed, minden meg-adatik, hogy hamarab te
Péter az Magelonáról szöllani, tsudálkozván meg-gyogyulhatsz. Mert így szokott vala min-
kérdé hol volna olyan templom? Felelének den betegekkel banni, valakik oda menének.
hogy itt az Szigetben, kit pogányok portusának
neveznek, vagyon egy szép Templom és Ispo-
tály, kiben sok tsudák történnek, kik monda-
nak Péternek: Az mitanás adásunk az, hogy
magadat abba szerezzed. Ezt halván Péter, ot-
tan Istennek fogadá, hogy ő abba az Ispotályban
maradna, és úgy menne osztán szüléihez, egé-
ségében-is hogy jól volna, talám ott mulatrába
valamit-is halhatna az ő szép Magelonája felől,
noha kevés reménsége vala élete felől. Es az
portusra jutván, Pétert ki szállíták az hajobol.

*Miképpen Péter oda jutván, méne az
szép Magelona Ispotályában.*

Péter pedig mihelyt az partraki-ment volna,
azonnal az Templomban menvén háláka-
da az Istennek, hogy őtet hazájában hozta, és
imád-

*Miképpen Péter az Ispotályban mű-
lana, kit az szép Magelona épített vala.*

Sok ideig pedig marada abba az Ispotályban.
Péter, és egészségében jól meg-éppüle, mert
az Ispotály-béli afzszony-is jól bánik vala véle,
kinn maga-is tsudálkozzék, magában így szolla:
Bizony szent afzszony ez.

Edgykor Péter meg-emlekezzék az ő szerel-
mes Magelonájáról, és sírván így szolla: Oh te
mindenható Isten, hogy ha adnád érnem, hogy
valamit halhatnék az én szerelmes Magelonám
ról, mindgyárt minden bánatimról el-feltek-
ném, noha Ur Isten, nagyobb büntetést érdemléc-
tem volna ennél-is, mert én őtet Szülétől el-
vittem, kit osztán edgy erdőben az fene vadak-
nak hadtam, az ki olly szép ékes vala, (tsudála-

260
 261
 262
 263
 264
 265
 266
 267
 268
 269
 270
 271
 272
 273
 274
 275
 276
 277
 278
 279
 280
 281
 282
 283
 284
 285
 286
 287
 288
 289
 290
 291
 292
 293
 294
 295
 296
 297
 298
 299
 300
 301
 302
 303
 304
 305
 306
 307
 308
 309
 310
 311
 312
 313
 314
 315
 316
 317
 318
 319
 320
 321
 322
 323
 324
 325
 326
 327
 328
 329
 330
 331
 332
 333
 334
 335
 336
 337
 338
 339
 340
 341
 342
 343
 344
 345
 346
 347
 348
 349
 350
 351
 352
 353
 354
 355
 356
 357
 358
 359
 360
 361
 362
 363
 364
 365
 366
 367
 368
 369
 370
 371
 372
 373
 374
 375
 376
 377
 378
 379
 380
 381
 382
 383
 384
 385
 386
 387
 388
 389
 390
 391
 392
 393
 394
 395
 396
 397
 398
 399
 400
 401
 402
 403
 404
 405
 406
 407
 408
 409
 410
 411
 412
 413
 414
 415
 416
 417
 418
 419
 420
 421
 422
 423
 424
 425
 426
 427
 428
 429
 430
 431
 432
 433
 434
 435
 436
 437
 438
 439
 440
 441
 442
 443
 444
 445
 446
 447
 448
 449
 450
 451
 452
 453
 454
 455
 456
 457
 458
 459
 460
 461
 462
 463
 464
 465
 466
 467
 468
 469
 470
 471
 472
 473
 474
 475
 476
 477
 478
 479
 480
 481
 482
 483
 484
 485
 486
 487
 488
 489
 490
 491
 492
 493
 494
 495
 496
 497
 498
 499
 500
 501
 502
 503
 504
 505
 506
 507
 508
 509
 510
 511
 512
 513
 514
 515
 516
 517
 518
 519
 520
 521
 522
 523
 524
 525
 526
 527
 528
 529
 530
 531
 532
 533
 534
 535
 536
 537
 538
 539
 540
 541
 542
 543
 544
 545
 546
 547
 548
 549
 550
 551
 552
 553
 554
 555
 556
 557
 558
 559
 560
 561
 562
 563
 564
 565
 566
 567
 568
 569
 570
 571
 572
 573
 574
 575
 576
 577
 578
 579
 580
 581
 582
 583
 584
 585
 586
 587
 588
 589
 590
 591
 592
 593
 594
 595
 596
 597
 598
 599
 600
 601
 602
 603
 604
 605
 606
 607
 608
 609
 610
 611
 612
 613
 614
 615
 616
 617
 618
 619
 620
 621
 622
 623
 624
 625
 626
 627
 628
 629
 630
 631
 632
 633
 634
 635
 636
 637
 638
 639
 640
 641
 642
 643
 644
 645
 646
 647
 648
 649
 650
 651
 652
 653
 654
 655
 656
 657
 658
 659
 660
 661
 662
 663
 664
 665
 666
 667
 668
 669
 670
 671
 672
 673
 674
 675
 676
 677
 678
 679
 680
 681
 682
 683
 684
 685
 686
 687
 688
 689
 690
 691
 692
 693
 694
 695
 696
 697
 698
 699
 700
 701
 702
 703
 704
 705
 706
 707
 708
 709
 710
 711
 712
 713
 714
 715
 716
 717
 718
 719
 720
 721
 722
 723
 724
 725
 726
 727
 728
 729
 730
 731
 732
 733
 734
 735
 736
 737
 738
 739
 740
 741
 742
 743
 744
 745
 746
 747
 748
 749
 750
 751
 752
 753
 754
 755
 756
 757
 758
 759
 760
 761
 762
 763
 764
 765
 766
 767
 768
 769
 770
 771
 772
 773
 774
 775
 776
 777
 778
 779
 780
 781
 782
 783
 784
 785
 786
 787
 788
 789
 790
 791
 792
 793
 794
 795
 796
 797
 798
 799
 800
 801
 802
 803
 804
 805
 806
 807
 808
 809
 810
 811
 812
 813
 814
 815
 816
 817
 818
 819
 820
 821
 822
 823
 824
 825
 826
 827
 828
 829
 830
 831
 832
 833
 834
 835
 836
 837
 838
 839
 840
 841
 842
 843
 844
 845
 846
 847
 848
 849
 850
 851
 852
 853
 854
 855
 856
 857
 858
 859
 860
 861
 862
 863
 864
 865
 866
 867
 868
 869
 870
 871
 872
 873
 874
 875
 876
 877
 878
 879
 880
 881
 882
 883
 884
 885
 886
 887
 888
 889
 890
 891
 892
 893
 894
 895
 896
 897
 898
 899
 900
 901
 902
 903
 904
 905
 906
 907
 908
 909
 910
 911
 912
 913
 914
 915
 916
 917
 918
 919
 920
 921
 922
 923
 924
 925
 926
 927
 928
 929
 930
 931
 932
 933
 934
 935
 936
 937
 938
 939
 940
 941
 942
 943
 944
 945
 946
 947
 948
 949
 950
 951
 952
 953
 954
 955
 956
 957
 958
 959
 960
 961
 962
 963
 964
 965
 966
 967
 968
 969
 970
 971
 972
 973
 974
 975
 976
 977
 978
 979
 980
 981
 982
 983
 984
 985
 986
 987
 988
 989
 990
 991
 992
 993
 994
 995
 996
 997
 998
 999
 1000

Miképpen az szép Magelona az
 szerelmes Péterét bánatjában vigasztallja.

Szerelmes atyámfia, jó reménységben légy a
 mindenható Istenben, kit segítségő hivan
 hágy eltéged, sőt meg hallja kérésedet, és be
 tölti kérésedet, szeretőddel szemben juttat
 Mert valamint tégedet Isten minden halálos ve
 szedelmeken által vitt, akképpen minden ny
 moruságid után vig örömet ad tenéked. Azé
 Istent ezeken kérvén szívből, hogy ezeket ne
 ked engedgye-meg, én-isimádom Istent ére
 ted. Ez vigasztalását Péter igen jó neven vón
 Azonnal az Ispórály-béli aszfzony a' Templom
 ban menvén, az nagy Oltár előtt térdre esék,
 nagy örömeben kezde sírni, Istennek halála
 adván azon az jókon, hogy meg-engedte érr
 nekíe ez életbe, hogy az ő szerelmes társát l
 hatta, és mindgyárt Királyi kontóft csináltatv
 kamoráját is fel-ékesíté.

*...mar az szép Magelona az
szerelmes Péterének magát ismeretbe adgya.*

ES midőn már mindenek el-készültek volna, azonnal Péterhez menvén mondanéki: E-des atyámfia jőj-el vélem, hogy téged meg-örösztvén kezidet és lábaidat meg-mossam, amelly nagy hasznodra léfzen, és bizom Isten-hogy elébbi egésségedet meg-adgya. Ak-or Péter méne vele az ő kamorájában, és ha-vá őtet le-ültni míg ő vissza térne. Es bé-men-én az ő ékes kamorájában, hol fel öltöznek az Királyi ruhájában, és régiszokása szerént Fá-tyoltón fejére, és vele bé-borítván fejét, csak az emei és orra látszik valaki, és az Fátyol alatt az szép sárga arany színű haja ki-terjedve vala, úgy méne Péterhez, és így szolla néki: Ne-es vitézem, légy vig, mert im hollátod állani te szerelmes hű társodat, az te szép Mageloná-kiért te ennyi sok nyomoruságot szenved-én-is azért nem kevesebbet szenvedtem é-ted, és én vagyok az, az kit egyedül hadrál-ít az puszta és vadon erdön, és te vagy az, az engemet el-vittél az én atyámnak az Neápo-lirállyal házából, mi vagyunk az, az ki egy-szörnek ígértük volt házasságbéli hűségünket. Én vagyok az, az ki amaz arany lántzal illetém nyakadat, és te vagy az, az ki amaz három drága-

drágalátos gyűrűkkel engem megajándékozál. Azért én szerelmes társom, most nézz jól meg engemet, ha én vagyoké az, az kit te tellyes szív-ből szerettél. Akkor az Fátyolt fejeéről le-vet-vén, az földig ér vala az ő arany színű szép haja.

*Miképpen Péter az szép Magelonát,
mint házasságtársát meg-ismerte vala.*

ES midőn Péter az szép Magelonát Fátyol nél-kül látná, ostan meg-ismeré, és fel-kelvén, kedvesen meg-ölelé és tsokolá, kik mind kettő örömökből kezdének firnia. Ez szeretet olly nagy vala, hogy sokáig az nagy örömnél miat-ta egymásnak sem szolhatnak vala, de az után-le-ülvén minden ő nyomoruságokat egymás-nak meg-beszéllék. Olly nagy örömben olta-nak, melyet ember ki nem mondhat, mert az ollyan örömek csak elme által fogattathatnak-meg, és az egész napot csak ölelgető, ápolgató tsokolgatásokkal és panaszolható be-zédekkel tölték el.

Es azt-is néki azt-is meg-beszéllé, miképpen jutott volna ő tizen-négy tonnához, és azok-ban nagy kintset találván, melynek felét a Tem-plomra költötte, mellyen Péter igé ör-ülé. Ezek után arról végezének, hogy mint adnák tudá-ra ez dolgot az Grofnak és Grofnénak, mint-hogy Péternek egy holnapig vala az Íspótyban

alo maradása, és még az idő bé nem tölt vala. Akkor így szólla az szép Magelona: Szerelmes társom, ha jónak tettük, én el-megyek az te Szüléidhez, és azon szépen kérem őket, hogy ők az te fogadási napján itt legyenek, és akkor osztán ez kamorában szernben juttatlak vélek.

Az Péternek ez dolog igen tették. Az Magelona pedig mindeneket jól el-szerezvén, az Pétert pedig edgyik kamorában hálará, ő pedig az másikban hála, de az nagy örömnék miatta egész éjel keveset alvék, és az virradás szívesen várja vala, hogy az Grosf mentül hamarabb annatyában meg-vigasztalhatná, mert tsak négy nap vala még hátra, hogy Szüléinek ísméretiben kellene lenni.

Miképpen az szép Magelona az Péter Szüléihez menvén, az következő Vasárnapon hozzá bja őket.

Egy már fogadásának napja elő-jött volna, ísmét az ő elébbi ruhájában öltözék-fel az szép Magelona, és Péterhez méne az kamorába, kitől butstút vövé, méne az ő Szüléihez, az kik ő néki nagy borsúletet tönék és kedvesen fogadják, mint ilyen jó vendégjeket. Akkor az Isporálybéli aszszony így kezd szóllani: Kegyelmes Uram és Aszszonyom, tsak azért jöttem én most hozzátok, hogy én néktek az elmúlt éjel álmodom

álmodban történt dolgomat jelentsem-meg, mivel titeket meg örvendeztetsek, és jó remén-séggel ístenbē hidgyetek. Tettük vala álmodban, hogy az Idvőző Chrístus én hozzám egy szép Iffiat vezeték, és monda énnékem: Ez ám az, az kiért te, az te Urad és Aszszonyod ennyz ideig könyörgettetek. Melly dolgot nem akartam töletek el-titkolni, mert tudom hogy nagy bánatban vadtok naponként az tífaiatokért, de bizonyossan el-hidgyetek, hogy ti őket rövid idő múlva jó egészséggben meg-láttjátok, azért kérék titeket, hogy minden gyászt le-vessetek, és öröndetes ruhában öltözzetek-fel.

Ez szokón az Grosf és Grosné igen meg-vi-dulának, noha nehezen hiszik vala, hogy az Péter életben volna, mind-azáltal az Isporály-béli aszszony kérésére minden gyászt le-vetének, és fölőstökömre kérék őket. De monda, hogy otthon néki dolgai vannak, hanem inkább kérék őket, hogy az következő Vasárnap az szent Péter Templomában meg-jelennének, mert olly reménységem vagyon az mindenható ístenben, hogy az tífaiotokat igen rövid időn meg-fogjátok látni, és nagy örömben véle lenni, hidgyetek. Akkor bizonyossan fogadjak jelen léteket, kikről el-butzúzván viszsa-méne.

Miképpen

*Íképpen az szép Magelona ismét
az Grof és Grofnéul visszafert volna
az ő szerelmes Péteréhez, az ki őtet
nagy örömmel jó válaszfal
várja vala.*

Zek-után ismét az szép Magelona Péterhez
vissza jöve, az ki őtet az felelettel tsak alig
várja vala, ki meg beszéle neki minden dolgo-
zat és bizonyosan el-hiteré véle hogy az ő Szü-
lei oda jönének. Akkor az szép Magelona sok
uhákat magának és mind Péternek tsináltata.

*Itt az Grof és Grofné az Ispotálybéli
szent Péterben az meg-nevezet napon
meg jelennek.*

Hogy immár az Vasárnapra jutottak volna,
leg-ottan az Grof az Grofnéval és minden
udvari tselédekkel menének az Magelona Sz.
Péterébe, és ott prädikációt halgatának. Az
prädikatio után penig vivé az Ispotálybéli asz-
zony mind az kettőt felre, és monda nékiek;
hogy ő vélek valami titkos beszéde volna, azért
egy kamorában mennének ő véle, kit nagy ö-
römet meg-tselekedének.

Es mi-

Es midőn az kamorához jutottanak volna,
monda az Ispotálybéli aszfzony nékiek: Ke-
gyelmes Uram és kegyelmes Aszfzonyom, ha-
az tífiaokat látnátok, vallyon meg ismernéteké
őtet? Kik mondának: Meg, Es midőn im-
már az kamorában bé-mentenek volna, és az
Péter Attyát és Annyát látna, azonnal térdeire
esék elöttök. Es hogy az ő Szülei meg láták ő-
tet, azonnal meg ismerek, és ölelgetve tsokol-
lyák vala az ő édes fiokat, kik nagy örömökből
nem is szolhatnak vala: Ki el-hírefedék, hogy
az Grof fia haza jött, akkor Nemes és nemtelen
őtet nagy tífztséggel fogadák, és vigadának az
ő haza jövetelin. Es az Grof minden bujdosá-
sáról őtet kérdezi vala.

*Mint jutott az szép Magelona az
Grof és Grofné isméréiben.*

Akkor méne az szép Magelona az ő kamorá-
jában, és mint Király leánya ugy öltözék fel,
tsak hamarsággal hozzájok mené. Es midőn
olly tífzráni az szép Magelonát látnák, igen el-
tsudálkoznak az Grof és Grofné ez szép leá-
nyon, és meg nem ismerék. Akkn az Péter,
szerelmesen meg-ölelé és tsokolá őtet. Midőn
az ott állók ezt látnák, tsudálkoznak vala rajta.
Az után kézen fogván őtet, így szólla Attyának
és Annyának: Kegyes Atyám Uram és A-
nyám

nyám aszföny, ez ám az a Leány, az kiért én
titeket el-hadtalak volt, és most ezt tudgyátok-
meg, hogy ez az Neápolyis Királyiak Leánya.
Akkor az ő Szüléi mind az ketőt szépen ölelge-
tik és ápolgattyák vala, Istennek hálaikat adván.

*Miképpen az egész Provincia Or-
szágában el-híresedék az Péter haza-jövése.
és mint tizen-ötöd napokig nagy
vigaság tartaték.*

AZ hírrel már az egész Provincia országa tél-
lyes vala, hogy az Péter haza jutott volna,
és hogy az Magelona szent Péter templomába
mulatna. Akkor el-jövének Nemes és nemte-
len lovasok és gyalogok, és Vitézi játékok tőnek
az Nemesiek a Péter kedvéért, némelyek pe-
dig tántzolásal vigadniak vala. Az ő Szüléi pe-
dig halgattyák vala az ő fioknak Péternek, sok
bujdosási közt való nyomorúságinak elő szánt-
lálását, hasonló-képpen az szép Magelonának is
ades-tova való bujdosását és sok keferőségben-
való forgását, melyekből őket az mindenható
Isteni tsudálatos-képpen ki-fzabadította. Akkor
kézen fogva vivé az Grof az ő fiát az szent Péter
templomában lévő Oltárhoz. Hasonló-kép-
pen tselekvék az Grofné-is az szép Magelonával
és térdre-esvén, áldák az Istent az ő mindenek-
ben való jó voltáért.

*Itt immár az Péter és az szép Mage-
lona ház-as-társul öszve adottatnak.*

ES mikor már az ő imádságokat el-végezték
volna, ekképpen szólla az Grof az ő fiának
Péternek: Azt akarom jó fiam Péter én, mint
hogy ez Leány te éretted sok nyomorúságot
szenvedett, hogy ötöt ház-as-társul el-vegyed.
Kire így felele Péter: Szerelmes Atyámi Uram,
még akkor-is mikor ötöt az ő Attya házától el-
hoztam volna, minden szándékom ez vala,
hogy én ötöt ház-as-társul el-vegyem, mind az-
által mint hogy parántsolatod-is ez, immár job-
ban azon vagyok, hogy itt mostan ez Templom-
ban el-vézzem. Es ekképhen azonnal egy Püf-
ök öszve-adá őket, az Grofné pedig Péternek
egy szép gyűrűt nyújtja, hogy ezzel az ő öszve-
laltatások erősséblenne.

Akkoron nagy örömben lőnek mindenek,
enneplének tizen-ötöd napig, és mindenek-
k tettzik vala az szép Magelona kiról így szóla-
ni, hogy tsak egy leány-zóban sem találtak ily
jó-ságos tselekedetek, mint ebben az szép
Magelona szűz leányban. Akkor tartának kü-
lőmb külőmb féle játékokat, és ki-kügyeke-
s vala abban főnek lenni, hogy Uroknak ina-
b kedvében lehetnének.

Ístiképpen

*Miképpen az Grof és Grofné az la
kodalom után tíz esztendeig élvén, az
után meg-halának.*

Mikor immár az lakodalom után az Grof és
Grofné tíz esztendeig éltek volna, az ut
meg-halának, és a Péter bősületeffen teme
őket az Magelona-szent Péter templomában.
Kik után Péter a' szép Magelonával élt nyolc
esztendeig, kiknek egy szép fiok lévén, az mint
az Historiák bizonyítják, hogy ez Neápolyis
Királya, és egyszer s-mind ez, az Provinciának
is Grofia volt. Az Péter és az szép Magelona
kegyes és Istenes életet viselének egész életük
holtok után ők-is az szent Péter templomába
temettetének el. Es az mint mondják, mi
ez máina, iglén-is áll az szép Magelona Is
potálya, az holott mostan vagyon
az szent Háromságnak
Temploma:

